

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLX
MAI — IUNIE
1972

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

— <i>Intii Mai</i>	C. Chiorăscu
— <i>Ecouri Contemporane</i>	Redacția
— <i>Iubirea Divină</i>	Redacția
— <i>Isus Hristos</i>	M. T. Pîrvan
— <i>Rugăciunea credinciosului</i>	M. Uba
— <i>Făcatul vorbirii de rău</i>	D. Popa
— <i>Pocăință și iertare</i>	N. Neacșu
— <i>Rugăciunea în viața noastră, a credincioșilor</i>	I. Tachici
— <i>Moise</i>	V. Florescu
— <i>Ca toți să fie una</i>	M. T. Pîrvan
— <i>Cei intrați în corpul pastorilor</i>	I. Tachici
— <i>Rugăciunea și viața de credință</i>	Al. Delea

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România.

Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația:

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

Ziua de 1 Mai este marea sărbătoare a oamenilor muncii din lumea întreagă. Noi Adventiștii de Ziua a Șaptea iubim munca deoarece ea a fost rînduită de Dumnezeu la creațiune ca să fie o adevărată binecuvîntare pentru om. Chiar pe primele pagini ale Sfintelor Scripturi găsim scrise aceste cuvinte despre muncă: „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și să o păzească”.

Dumnezeu hotărî munca drept o binecuvîntare pentru om, ca să-i ocupe mintea, să-i întărească corpul și să-i dezvolte capacitățile. Într-o activitate spirituală și corporală, Adam își găsea una din cele mai înalte plăceri ale existenței sale sfinte. Dar cînd din cauza neascultării, fu nevoit să plece din frumoasa sa patrie și fu constrîns să lucreze din greu pămîntul spre a-și cîștiga pîinea zilnică, tocmai această muncă deși foarte deosebită de ocupația din grădină, era totuși un scut față de ispite și un izvor de fericire.

Creatorul nostru Atotînțelept, care știe ce servește la fericirea noastră, hotărî lui Adam lucrul său. Adevărata bucurie a vieții nu se găsește decît la oamenii sîrguincioși. Îngerii sînt lucrători harnici, ei sînt slujitori ai lui Dumnezeu pentru fiii oamenilor. Creatorul n-a pregătit nici un loc pentru cei leneși și trîndavi.

Ceea ce a fost o binecuvîntare la început, este o binecuvîntare pentru noi și astăzi. Noi avem astăzi ocazia să participăm cu toții la marea lucrare de transformare care se face în țara noastră în toate domeniile de activitate. Peste tot întinsul țării noastre vedem orașe noi, mulțimi de fabrici, uzine, autostrăzi care nu erau înainte.

Toate acestea nu sînt altceva decît roadele muncii harnicului nostru popor român care se stră-

C. CHIORĂSCU
Președinte al Conferinței Bacău

duiește zi de zi să-și facă viața cît mai frumoasă și mai fericită.

Despre muncă, un mare cugețator a spus așa: „Nu ceea ce am ci ceea ce fac, este împărăția mea”. Iar un altul a spus: „Sîrguința productivă este singurul capital care poate îmbogăți și care poate face să înainteze prosperitatea unui individ, a unei familii, a unei societăți sau a unei națiuni.

Munca a fost consfințită de Dumnezeu și în Legea care a dat-o lui Moise pe muntele Sinai. În porunca a patra din Decalog găsim aceste cuvinte dumnezeiești: „Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău”. Aceste cuvinte au o mare însemnătate. Nimeni nu poate fi un bun creștin și în același timp să fie un leneș. Creștinul adevărat este sîrguitor. El nu trăiește de pe spinarea rudelor sau prietenilor săi. El nu scoate în evidență nevoile sale, ca să trezească compătimire. El lucrează mai mult decît se cere, el nu se codește la lucru, ci e totdeauna binevoitor; iar cînd a terminat de lucru, cere altul. El poate vedea ce trebuie făcut și-l face, sau își oferă serviciile sale. El poate fi găsit acolo unde e de făcut o lucrare și nu caută numai foloase personale. El sacrifică bucuross din timpul său, și e bucuross să lucreze și pentru binele general. El e primitor de învățătură. El nu e mulțumit niciodată cu o lucrare pe jumătate. El își face cu îngrijire lucrul și-l consideră ca o parte din religioana sa.

Domnul Hristos ne este un bun exemplu în ce privește munca. El a trăit într-o casă țărănească și a împlinit voios și credincios partea Sa de muncă pentru întreținerea familiei. El fusese conducătorul cerului și îngerii trăiesc clipe de fericire împlinind cuvîntul Lui; acum era un serv sîrguincios, un fiu ascultător și iubitor. El a învă-

țat o meserie și cu mîinile Sale a lucrat în atelierul de dulgherie împreună cu Iosif. Îmbrăcat în hainele simple de lucrător, mergea pe străzile Nazaretului, ducîndu-Se și venînd de la lucrul Său umil. El n-a folosit puterea dumnezeiască pentru a-și ușura poverile, sau munca.

În tot timpul copilăriei și tinereții Sale, Isus a muncit. Astfel și mintea și corpul Lui au crescut. El n-a folosit cu nepăsare puterile Sale corporale, ci, le-a folosit așa ca să fie păstrate în sănătate și să poată face totul foarte bine în orice privință. El nu voia să facă greșeli în ce privește lucrul cu uneltele. Era tot așa de desăvîrșit ca lucrător, cum era desăvîrșit în caracter. Prin pilda Sa ne-a învățat că este o datorie pentru noi să fim lucrători, ca lucrarea noastră să fie făcută exact și desăvîrșit și că o astfel de lucrare ne face cinste.

Membrii Cultului Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, sînt încadrați în diferite locuri de muncă și anume: cooperative agricole, cooperative meșteșugărești, fabrici, uzine și altele. Alături de ceilalți oameni ai muncii din țara noastră, muncesc cu sîrg la marea operă de transformare a țării noastre, potrivit celor scrise în Cuvîntul lui Dumnezeu: „Urmăriți binele cetății.. și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atîrnă de fericirea ei”.

Indemnăm pe credincioșii noștri să fie conștiincioși și sîrguincioși la lucrul lor pentru ca să se îplinească practic în viața fiecăruia cuvintele Domnului Hristos rostite pe Muntele Fericirilor: „Ca oamenii să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”.

Ecouri Contemporane

În întreaga țară, ziua de 1 mai, a fost prilejul unei bucurii depline. 1972... ne-a dat din nou întâlnire în chenarul de aur al zilei de 1 mai. Clipa nu este marcată printr-o simplă filă de calendar, ci prin înaltele noastre aspirații. An de an au fost urcate noi trepte pe scara progresului material. Angajat puternic într-o operă de importanță capitală pentru destinul său, poporul român militează fierbinte pentru asigurarea păcii în lume... Poporul nostru privește cu optimism și încredere viitorul. Cuceririle de pînă acum, perspectiva ce și-o făurește sub conducerea înțeleaptă a Conducerii noastre de stat, constituie imbolduri puternice la o muncă și mai rodnică, pentru o activitate și mai susținută — de perfecționare a întregii vieți sociale.

— La 9 mai, anul acesta, s-au împlinit nouăzeci și cinci de ani de la proclamarea independenței de stat a României. Cucerită prin lupta eroică a poporului, independența a reprezentat rezultatul acumulării unor necesități obiective, hotărîtoare pentru progresul țării, al unui proces complex și îndelungat de dezvoltare a societății românești. A fost un act istoric întemeiat pe o îndelungată și eroică luptă.

— În prezența Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, a celorlalți conducători de partid și de stat, a fost inaugurat muzeul de istorie al Republicii Socialiste România — impresionant monument al unei istorii demne și glorioase. Reunind pe o suprafață expozițională de peste 15.000 m.p., circa 30.000 de exponate — între care originale dintre cele mai valoroase păstrate în țară (inclusiv tezaurul istoric al României și un mare lapidarium, o bogată colecție numismatică și o secție de istorie a culturii), exponatele rînduite cronologic pe orînduire

social-economice — Muzeul de Istorie al Republicii Socialiste România întrunește cerințele de ordin științific și estetic al unui muzeu central al națiunii noastre socialiste, realizat la nivelul celor mai înalte și noi cuceriri pe plan mondial în acest domeniu.

— Marți 16 mai 1972, a fost inaugurat sistemul hidroenergetic și de navigație Porțile de Fier, în prezența Excelențelor lor Domnii Nicolae Ceaușescu și Iosif Broz Tito. O realizare istorică a muncii înfrățite a două țări care construiesc socialismul — „operă a eforturilor comune ale oamenilor muncii din Republica Socialistă România și din Republica Socialistă Federativă Jugoslavia, simbol al prieteniei și colaborării socialiste fructuoase, al buneii vecinătăți“.

Durata construcției 86 luni; 13,4 milioane m.c. aluviuni și stînci excavate; s-au turnat 3,1 milioane m.c. betoane; partea românească a centralei: 6 turbine Kaplan, a cite 178 M.W. Total — o putere instalată de 1050 M.W.

Începerea lucrărilor: septembrie 1964, februarie 1970 — începe betonarea la baraj; august 1970, intră în funcțiune primul hidroagregat; noiembrie 1971, intră în funcțiune ultimul hidroagregat.

— În prezența conducerii de stat, și-a început lucrările conferința pe țară a inginerilor și tehnicienilor. Acest forum al inteligenței tehnice românești, reunește 800 de delegați și invitați din întreprinderi și centrale industriale de pe șantierele de construcție, din agricultură și din alte sectoare ale economiei naționale.

— Anul trecut în județul Cluj, au fost proiectate, executate și încadrate în fluxurile tehnologice circa 2.000 mașini, aparataje, instalații și piese de schimb în valoare totală de 70 milioane lei. Pentru acest an —

1972 — se prevede realizarea — cu forțe proprii — a diverse mașini, utilaje, instalații și piese de schimb în valoare totală de 100 milioane lei.

— Din Insula Mare a Brăilei se comunică: Lucrările de întreținere a culturilor sînt executate exemplar. Anul acesta vor fi livrate în plus la fondul central al statului următoarele cantități de produse:

2.000 tone porumb boabe
500 tone grîu boabe.
650 tone boabe soia.

Vor fi sporite veniturile cu 350 mii lei, cheltuielile vor fi reduse cu un milion lei și se va realiza peste plan un beneficiu de 1.800.000 lei.

— Au trecut cinci luni din acest an și Uzina de Aluminiiu din Slatina a și înregistrat o producție peste plan de 804 tone de aluminiiu.

— Ieri, pe șantierul hidrocentralei de pe Lotru a fost străpuns, cu aproape o lună mai devreme, un nou tronson de galerie, Oltețu — Beleoia, în lungime de 1.890 metri.

— Cincinalul va fi îndeplinit înainte de termen: Sub acest titlu, Știința din 27 iunie redă următoarele:

— Se vor realiza suplimentar 3.000 tone fier în minereu marfă, 20.000 tone fontă, 25.000 tone oțel, 25.000 laminate, 120 milioane KWh energie electrică. Vor fi economisite 3000 tone cocs metalurgic, 3500 tone metal, 15.000 tone combustibil convențional, 10 milioane KWh energie electrică.

— În plus peste plan: 700 tone cupru nerafinat; 1200 tone acid sulfuric; 1000 tone plumb necuprat; 1600 m.c. cherestea, 40.000 m.p. furnire estilice, etc.

— Vor fi fabricate în plus: 2.400 tone țevi de oțel; mașini și utilaje pentru industria metalurgică de peste 1 milion lei; 2 500 tone îngrășăminte cu azot substanță activă sută la sută; 6.000 m.c. prefabricate din beton armat; 16.000 tone ciment; 16 000 var pentru construcții; 1.520 tone hîrtie și cartoane.

REDACȚIA

IUBIREA

DIVINĂ

Și cu acest prilej, când inimile noastre se îndreaptă spre Cel Atotputernic în tainică și smerită rugă, se cuvine să redescoperim ființei noastre iubirea divină, materializarea ei în favoarea celui păcătos. Să îngăduim astfel Duhului Său Cel Sfânt să ne înfățișeze lucrarea iubirii divine prin care, ca fii ai credinței, avem intrare la Tatăl. Aceasta datorită faptului că venind să locuiască în trup omenesc, să locuiască la noi, Domnul Isus avea să descopere pe Dumnezeu Tatăl, nu numai celor credincioși, dar chiar și îngerilor. El, Isus Hristos, era Cuvîntul lui Dumnezeu, era gîndul lui Dumnezeu în forma în care putea fi auzit.

Rugîndu-se pentru grupa ucenicilor Săi, Domnul Isus Hristos spunea: „Le-am făcut cunoscut numele Tău“, „plin de îndurare și milostiv, încet la minie, plin de bunătate și credincioșie“, „ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei“.

Este adevărat că pentru noi, ele nu sînt lucruri noi. Dar puterea spirituală a acestor învățături divine face ca ele să fie totdeauna valabile pentru credincios. Cei răscumparați vor afla în învățătura iubirii divine izvorul cîntecului lor. Se va vedea că slava ce strălucește în fața lui Hristos, este slava iubirii ce se jertfește. În lumina crucii de pe Golgota se va putea înțelege că legea iubirii divine ce se jertfește este legea în puterea căreia avem noi mîntuirea; se va vedea că iubirea

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El“. I Ioan 4,9

„care nu caută ale sale“ pornește din inima lui Dumnezeu și că în El care S-a umilit și a fost blind, se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care nu ne putem apropia.

Și totuși privind la Isus, noi vedem pe Dumnezeu. „Doamne“ I-a zis Filip. „arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns“. Isus i-a zis: „De atîta vreme sînt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar... Arată-ne pe Tatăl“? Ioan 14,8.9. Privind prin credință la Isus, credinciosul vede că slava lui Dumnezeu constă în a da, în a dărui. „Nu fac nimic de la Mine însumi“ spunea Mîntuitorul. „Tatăl care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl“. „Eu nu caut slava Mea, ci slava Celui ce M-a trimis“. (Ioan 8,28; 6,57; 8,50; 7,18). În aceste cuvinte ale Domnului Hristos se înfățișează marele principiu divin ce constituie o învățătură divină. Domnul Hristos a primit totul de la Dumnezeu, dar El a primit pentru a da. Prin Isus, Fiul cel iubit al lui Dumnezeu, viața se revarsă asupra noastră. În felul acesta, prin Isus Hristos, binefacerile Sale sînt complete. Iată de ce, pentru cel credincios, a cunoaște pe Dumnezeu, înseamnă a-L

iubi. Pentru că sacrificiul ispășitor al lui Dumnezeu prin Isus Hristos a fost făcut de bună voie. Isus ar fi putut rămîne alături de Tatăl. El ar fi putut reține gloria cerească și închinarea îngerilor. Dar El a ales să coboare de pe tronul Universului spre a putea desăvîrși o cale de mîntuire pentru toți fiii credinței. El a ales ca să sufere în locul păcătoșilor, pentru ca aceștia mîntuiți, să poată fi tratați cum se cuvine să fie El tratat. „Căci El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El nu a contribuit cu nimic, ca noi să putem fi îndreptățiți prin meritele Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea în locul nostru, ca noi să putem primi viața Lui. — „Prin rănile Lui sîntem tămăduiți“ — Iată, aceasta este iubirea divină.

Așa cum am putut reține din cele prezentate mai sus, Cuvîntul inspirat al Scripturilor ne înfățișează, ne descoperă caracterul lui Dumnezeu în Isus Hristos Mîntuitorul tuturor celor ce cred. Dumnezeu Însuși Si-a mărturisit iubirea Sa cînd Moise slujitorul cel onorat al lui Dumnezeu s-a rugat: „Arată-mi slava Ta“. Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată... bunătatea Mea. Căci aceasta este gloria slavei Sale... „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat — „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la minie, plin de bunătate și credincioșie“. Ex. 33. 18,19; 34,6.7. Dumnezeu este întîrziător la minie și plin de

îndurare (Ioan 4,2), pentru că Îi place îndurarea“. Mica 7,18.

Inimile credincioșilor sînt legate de Dumnezeu datorită nenumăratelor dovezi ale iubirii Acestuia. Și totuși, acestea oglindesc numai în parte marea Lui iubire pentru noi. Descriind bunătatea Sa, Domnul Hristos spunea: „Dumnezeu M-a trimis, să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să vestesc iertare... orbilor să le dau vedere, iar celor apăsați de păcat.. să le aduc slobozenia“. Aceasta a fost lucrarea iubirii Sale. El umbla din loc în loc, făcînd bine și tămăduind...“ Faptele Sale, erau doada chemării și misiunii Sale divine. Iubire, milă și multă compătimire se dădea pe față în toate faptele vieții Sale. Inima Sa dădea pe față multă simpatie pentru orice suflare. El luă chip asemenea nouă, tocmai pentru a putea simți El însuși lipsurile noastre... Viața Domnului Isus a fost o viață de continuă lepădare de sine și de atentă grijă față de alții. Deși se purta cu demnitate întotdeauna, El acorda cea mai iubitoare atenție. Acesta este caracterul Domnului Hristos. așa cum a fost înfățișat în viața Sa. De fapt, acesta este caracterul lui Dumnezeu Tatăl. Din inima Tatălui se revarsă asupra fiilor credinței binecuvîntarea iubirii divine prin Isus Hristos Mîntuitorul, Cel foarte iubitor și milos, care a fost „Dumnezeu descoperit în trup“. 1 Tim. 3,16.

Cu privire la scopul și rezultatul „descoperirii în trup a lui Dumnezeu în Isus Hristos, în interesul nostru și pentru împlinirea dreptății divine, evanghelistul Vechiului Testament, Isaia, ne spune că El S-a făcut „Om al durerilor și obișnuit cu suferința“, pentru ca cei credincioși să poată avea partea unei bucurii veșnice. Tatăl a permis ca Fiul Său să părăsească împărăția cerurilor, închinarea și adorarea îngerilor, spre a suferi aici o moarte ispășitoare. „Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui, sîntem tămăduiți“. Isa. 53,5.

Golgota! Apogeul iubirii divine. Povara mîntuirii noastre a luat-o asupra-Și. El care era una cu Dumnezeu, a ajuns să simtă în sufletul Său despărțirea pe care păcatul o produce între Dumnezeu și cel păcătos. Acest simțămînt a smuls de pe buzele divinului Fiu al lui Dumnezeu — devenit și Fiu al omului — durerosul strigăt: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit“? Mat. 27,36. Este un fapt cunoscut și recunoscut de noi, ceea ce inspirația divină ne spune și anume că: „Greutatea apăsătoare a păcatului, simțămîntul dureros al despărțirii de Dumnezeu pricinuite de păcatele luate asupra-Și aceasta a frînt inima Fiului lui Dumnezeu“.

Golgota n-a constituit motivul ce a determinat pe Dumnezeu să iubească pe cei păcătoși și nici argumentul mîntuirii noastre. O, nu! „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. (Ioan 3,16). Este vrednic de subliniat gîndul inspirat ce spune că: „Dumnezeu ne iubește nu din cauza marei jertfe aduse pentru noi; ci El a adus această jertfă, El a îngăduit Golgota, tocmai datorită iubirii Sale. Și nu trebuie să uităm că Dumnezeu iubirii nemărginite, a suferit împreună și alături de Fiul Său. În suferințele din Ghetsemani, ca și în chinurile morții de pe Golgota, inima cea plină de iubire a lui Dumnezeu, a plătit tributul iubirii pentru răscumpărarea noastră“. 2 Cor. 5,19.

Inspirat, Ioan, apostolul iubirii, privind înălțimea, adîncimea și lărgimea iubirii lui Dumnezeu, a fost cuprins de venerație, de adorare. Negăsind cuvinte pentru a-și exprima uimirea și recunoștința din inima sa, el rostește cuvintele... „Vedeți ce fel de mare iubire ne-a arătat nouă Tatăl...“? 1 Ioan 3,1. Nu este deci de mirare pentru fiii credinței, că din tot ceea ce amintește Biblia despre Dumnezeu, aceste trei cuvinte: „Dumnezeu este iubire“ (1 Ioan 4,8), constituie o minunată con-

cretizare a caracterului Său. Avem aici încoronarea revelației cu privire la El. El este pentru credincios, izvorul iubirii neegoiste. Avem aici inițierea noastră în tainele cerului. Din veșnicii... Dumnezeu este Tată — adică iubire. Iubirea este natura Sa și Esența caracterului, a personalității Sale, astfel că orice faptă a Sa izvoară din iubire. Și pe tot parcursul drumului petrecut în scurta Sa viață, de la Nazaret, la Golgota, El a căutat să convingă pe cei păcătoși, că El este iubire și lucrările Lui sînt expresia iubirii Sale. Asemenea bunului Samaritean din parabolă Sa, El a legat rănile celor ce-L urau și S-a legat cu o strînsă prietenie dezinteresată și altruistă, de cei sărmani, de bolnavi, de cei ce prin credință poposesc la picioarele crucii Sale.

Da, acesta este Dumnezeu! Acesta este Isus Hristos! Acesta este Duhul Său cel Sfînt. Iubirea divină să lucreze și asupra inimilor noastre, ca unii care mărturisim a crede în El. Ca unii care pretindem a ne strădui să ne identificăm cu El. În rugăciunile noastre să cerem puterea asemănării cu El. Să fim cu aceeași inimă pentru toți și să devenim astfel tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Să folosim ocaziile ce ni se oferă de a ruga pe Bunul Dumnezeu ca să fim părtași nu numai de rezultatele iubirii divine în viața mîntuirii noastre, ci ca acestea să se arate și în viața cotidiană a noastră. În relațiile noastre frățești și în relațiile noastre zilnice de lucru. Prin corectitudinea, cinstea și devotamentul muncii noastre. Prin dăruirea noastră totală binelui comun. Prin înțelegerea faptului, că iubirea nu caută ale sale. Da! Momentele rugii noastre, să fie confirmate ca veridice, de către trăirea ei în viața și lucrarea noastră. Căci spunea Mîntuitorul ca o concluzie a vieții și învățaturii Sale: „Pildă v-am dat ca să faceți și voi cum am făcut Eu“. „Să iubiți cum am iubit Eu“.

REDACȚIA

Isus Hristos,

Mijlocitorul nostru

M. T. PĂRVAN

Cu cât mai mult singele lui Hristos, care prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Insuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vestru de faptele moarte ca să slujii Dumnezeului Celui viu". Ebr. 9,14.

„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al mării în ceruri, ca slujitor al Locului Prea Sfânt și al adevăratului cort care a fost ridicat nu de om ci de Domnul" Ebr. 8,1.

„El dimpotrivă după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu". Ebr. 10,12.

În multe feluri și în multe chipuri a vorbit Dumnezeu despre mîntuirea prin Fiul Său iubit. Prin simboluri și făgăduințe face vestită Evanghelia celor din vechime. Vorbind despre Abraam, Domnul Hristos a spus celor din vremea Sa: „Tatăl vestru Abraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea. A văzut-o și s-a bucurat". Înainte însă de această bucurie Abraam a trecut printr-o grea încercare. Pe drumul spre muntele Moria unde urma să aducă la îndeplinire porunca Domnului — jertfirea unicului său fiu — Abraam fu întrebat de fiul său: „Tată... iată focul

și lemnele, dar unde este mielul pentru arderea de tot?" „Fiule" a răspuns Abraam, „Dumnezeu Insuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot". Și au mers amîndoi împreună înainte.

Și Dumnezeu a purtat de grijă așa cum citim în continuare în descrierea celor întîmplate pe Moria. În momentul culminant al acelei fapte a credinței lui Abraam, Dumnezeu S-a îngrijit de mielul de jertfă. „Abraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec încurcat cu carnele într-un tușiș; Abraam s-a dus de a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său. Abraam a pus locului acela numele: „Domnul va purta de grijă" — Iehova iire.

Astfel a văzut Abraam „Ziua Mîntuitorului nostru", căci pe cine altul preînchipuia berbecul ce a fost adus ardere de tot în locul fiului său, decît pe Acela care a venit pe pămînt ca „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii".

Și oare pe cine preînchipuiau animalele de jertfă din Vechiul Testament, aduse după prescripțiile divine, atît pentru păcatele individuale cît și ale întregului popor Izrael?

Cu privire la jertfa de ispășire citim: „Dacă cineva din poporul de rînd a păcătuit fără voie, făcînd împotriva uneia

din poruncile Domnului lucruri care nu trebuie făcute și s-a făcut astfel vinovat, și ajunge să descopere păcatul pe care l-a făcut, să aducă jertfă o iadă fără cusur pentru păcatul pe care l-a făcut. Să-și pună mîna pe jertfa de ispășire și s-o junghie în locul unde se junghie arderea de tot. Preotul să ia cu degetele din singele jertfei, să ungă carnele altarului pentru arderile de tot, iar tot celălalt singe să-l verse la picioarele altarului". Lev. 1, 27-30.

În lucrarea de ispășire două lucruri esențiale sînt de observat: jertfa și preotul.

Niciuna din acestea, în mod separat nu putea duce la o completă ispășire a păcatelor. Din versetele citate mai sus, constatăm că scopul jertfei și preotului sînt absolut distincte. Animalul de jertfă era înlocuitorul păcătosului. Preotul era mijlocitorul păcătosului. Jertfa lua locul păcătosului vinovat și plătea pedeapsa pentru vina lui, dîndu-și viața. Lucrarea preotului începea abia după ce jertfa era scarificată. El, preotul, lua singele, prețul răscumpărării pentru păcătosul vinovat și-l aducea înaintea Domnului, ca ispășire pentru fiecare suflet ce se pocăia, recunoscîndu-și greșala.

Urmărind mai departe această idee, reamintim că împăca-

rea era preînchipuită prin moartea animalului de jertfă, iar ispășirea era făcută de preot cu sângele jertfei, nu în locul unde era ucis animalul, ci pe altar. În Noul Testament împăcarea a fost făcută prin moartea Domnului Hristos, iar lucrarea îndreptățirii pentru păcătos a fost făcută cu sânge, dar nu în locul unde Sacrificiul a fost adus, adică pe cruce, ci de către Preot — Isus — în serviciul ceresc.

Cînd păcătosul pocăit junghia jertfa sa, preotul lua sângele și făcea ispășire pentru păcătos punînd cu degetul său cîteva picături de sânge pe coarnele altarului pentru arderile de tot și prin vărsarea de sânge la picioarele altarului. Fără discuție că sângele oferit pentru păcat este elementul de ispășire (Lev. 17,11), dar ispășirea nu se face pînă cînd sângele nu este pus de preot pe altar. Deci ispășirea nu se făcea prin simpla vărsare a sîngelui, adică junghierea jertfei, ci prin administrarea sîngelui vărsat, de către preot, prin punerea lui la altar. Lev. 4, 34.35.

În lucrarea tipică a vechiului legămînt ambele, atît jertfa, — respectiv animalul de jertfă — cît și preotul, preînchipuiau pe Domnul Hristos. El care era și jertfa și Mijlocitorul. Hristos luă locul păcătosului plătînd prețul pentru vina lui, dîndu-și Viața Sa.

Lucrarea Sa, ca și a Marelui Preot din Vechiul Testament, începea după ce sacrificiul era adus. Sângele vărsat pe crucea de pe Golgota, vorbește înaintea Tatălui pentru fiecare suflet credincios care se pocăiește. Astfel El obține iertarea, care depărtează vina păcătosului și dă propria-I neprihănire celui iertat, dîndu-i în același timp

putere pentru a trăi o viață curată fără păcate.

Pentru a face lucrarea de ispășire pentru cei vinovați, nu era suficient ca Domnul Hristos să aibă o viață fără cusur, să moară pentru păcătos, ci El trebuia să stea pentru păcătos înaintea lui Dumnezeu în lucrarea de mijlocire. Așa precum apostolul Pavel scria în epistola către Ebrei 7,26: „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfînt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai presus de ceruri“.

Citînd epistola către Ebrei, observăm cîteva lucruri care erau necesare pentru ca Domnul Hristos să devină Preot pe veci, și înțelegem mai bine ce însemnătate are preoția Lui pentru noi.

Era necesar ca El să ia asupra-și chip de om, devenind sămînță a lui Abraam, să se asemene în toate lucrurile fraților Săi, să fie ispitit în toate.

„Astfel dar, deoarece copiii sînt părtași sîngelui și cîrnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul ingerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Abraam. Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi, în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit prin cele ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți“.

În aceste versete două lucruri sînt scoase în evidență ca țintă sau scop pentru Mintui-

torul nostru: „Să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul“ și să izbăvească pe toți aceia care erau supuși robiei.

Pentru ca să realizeze acestea era necesar, potrivit versetelor citate, ca Hristos să facă trei lucruri: să fie părtaș cîrnii și sîngelui, să moară și să fie făcut preot. Intruparea Sa ca sămînță a lui Abraam era necesară pentru moartea Sa, și moartea Sa era necesară pentru preoția Sa, — să poată aduce ca preot sângele ispășitor, — iar preoția Sa era necesară pentru îndeplinirea a tot ceea ce Dumnezeu a plănuit pentru viața Sa în trup și prin moartea Sa pe cruce.

Iată acum cîteva din acele texte referitoare la jertfa lui Isus Hristos prezentate în epistola către Ebrei.

„El a fost credincios Celui Ce L-a rînduit“. Ebr. 3,2. El înțelege slăbiciunile noastre. Ebrei 4,15. A fost desăvîrșit, și S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă Autorul unei mințuiri veșnice“. Ebr. 5,9. „A fost numit de Dumnezeu Mare Preot“. Ebr. 5,10. El a intrat în lucrarea de preoție după ce a adus sacrificiul. Ebr. 8,3. „El n-a slujit ca preot în timp ce era pe pămînt“. Ebr. 8,4. El a fost făcut preot „prin puterea unei vieți nepieritoare“. Ebr. 7,16. A fost făcut preot după rînduiala lui Melhisedec prin jurămîntul lui Dumnezeu. Ebr. 7,20.21. Prin acest jurămînt a fost consacrat ca preot pe veci. Ebr. 7,28. Prin sângele Lui avem intrare în Locul preasfînt. Ebr. 10,19.20. Numai privind la El, „care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu“, putem noi să alergăm cu stăruință în alergarea ce ne stă înainte. Ebr. 12,2.1.

Numai datorită Lui, „Dumnezeu Se poartă cu noi ca și cu niște fii“, și prin El sîntem făcuți „părtași sfințeniei Lui. Ebr. 12, 7.10. „El a fost dat din pricina fărădelegilor noastre“, dar mulțumim lui Dumnezeu că „a înviat pentru îndreptățirea noastră“. Rom. 4,25. Mulțumim lui Dumnezeu că Acela care a murit pentru păcatele noastre, este viu pentru ca prin lucrarea Sa de mijlocire să poată folosi pentru noi tot ceea ce moartea Sa a cîștigat pentru noi.

Este de mare importanță pentru noi, pentru credința noastră în Acela ce ne-a răscum-părat, să privim cum ni-L prezintă ucenicul iubit Ioan, pe Cel ce este Urzitorul mîntuirii noastre. În Evanghelia după Ioan, descoperim că ucenicul iubit prezintă lucrarea de ispășire a Domnului Hristos cu totul diferit de ceilalți apostoli. El o ia de la început, și ne arată în mod clar de ce a fost necesar ca El, care „era Dumnezeu“, să îmbrace natura trupului nostru pentru ca să poată elibera pe cel păcătos din puterea morții. Este imposibil să citești cu atenție primul capitol al Evangheliei după Ioan și să nu vezi că era Unul singur în împărăția lui Dumnezeu, care putea să mîntuiască pe cel păcătos. Într-adevăr nu e necesar să citești mai mult de primele cinci versete ale acestui capitol ca să înțelegi aceasta.

Descoperirea uimitoare pe care ne-o prezintă nu este aceea că fiul lui Dumnezeu a părăsît gloria Sa, a devenit om, și a locuit printre noi umil; ci mai degrabă aceea că păcatul, care a făcut necesar sacrificiul lui Hristos, nu a schimbat cu nimic intențiile lui Dumnezeu față de fiii neascultători ai creațiunii Sale.

Această Evangheliie nu are o introducere obișnuită. Prima prezentare a ei sună astfel: „La

început era Cuvîntul“. Pentru a crede în Domnul nostru Isus Hristos, nu trebuie să știm pur și simplu că El este, ci de asemenea că El era, și că El era „la început“. Existența Sa de la început este asigurarea aceasta pentru existența Lui astăzi și în toată veșnicia.

Al doilea fapt este de aceeași egală importanță: „Și Cuvîntul era cu Dumnezeu“. Nu este suficient ca noi să știm că Hristos era la început ci trebuie să știm că atunci El era cu Dumnezeu — că Ei au fost împreună la început, la creațiune. Este important pentru noi faptul de a ști că Aceluia care a fost la început, la creațiune, I Se încredințează răspunderea mîntuirii noastre. Și aceasta este liniștitor pentru noi să știm că sufletul nostru este în grija Unuia care a fost cu Dumnezeu la început și prin care s-au făcut toate.

Al treilea fapt care de asemenea este tot de o așa mare importanță este: „Și Cuvîntul era Dumnezeu“.

Lucrarea aceasta de aducere a noastră înapoi la Dumnezeu și de a ne face una cu Dumnezeu este îndeplinită de Acela care „era la început“ care „era cu Dumnezeu“ și care „era Dumnezeu“. Aceasta dă inimilor noastre asigurarea că lucrarea aceasta va fi dusă la desăvîrșire, și va fi dusă pînă la capăt, căci Cel ce o îndeplinește este Unicul Fiu al lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat, Acela care a zis: „Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine“. El este singura cale spre mîntuire, este adevărul mîntuitor, este singura sursă prin care se poate primi viața veșnică.

Să ne amintim acum spre încheiere ce a însemnat pentru Dumnezeu și pentru Domnul Hristos aducerea la îndeplinire

a planului de mîntuire alcătuit din veșnicie.

Abraam despre care am amintit la început că s-a bucurat să vadă ziua Mîntuitorului nostru, a fost lăsat de Dumnezeu să treacă prin acea grea încercare, spre a putea înțelege din propria Sa experiență ceva despre mărimea jertfei făcută de Dumnezeu pentru salvarea păcătosului.

Cuvîntul inspirat ne spune: „Credeți voi că Tatăl dădu pe Fiul lui mult iubit fără luptă? Nu, nu! A fost luptă chiar pentru Dumnezeu cerului: ca sau să lase pe cel vinovat să piară, ori să dea pe Fiul Său iubit să moară pentru noi“.

În rugăciunile noastre să mulțumim bunului Dumnezeu că a consimțit să dea pe unicul Său Fiu să moară pentru salvarea noastră din păcat. Să aducem recunoștința noastră Mîntuitorului nostru care de bunăvoie S-a jertfit pentru noi ca să putem să „avem o intrare slobodă în Locul preasfînt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El prin perdeaua dinlăuntru adică trupul Său“, Ebrei. 10,19,20.

El astăzi ca Mijlocitor, pledează înaintea Tatălui în favoarea noastră. Dacă ne ferim de păcatele noastre, și prin credință cerem ca singele lui Hristos să fie sacrificiu ispășitor pentru noi, vom primi iertare și păcatele vor fi șterse, și neprihănirea Lui ajunge să fie neprihănirea noastră.

Recunoscători Domnului nostru Isus Hristos, jertfa și Mijlocitorul nostru, să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, urmărind pacea cu toții și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.

Rugăciunea

credinciosului

M. UBA

Prin inima noastră deschisă spre cer putem să facem legătura dintre inima lui Dumnezeu și inima noastră păcătoasă. Rugăciunea dă lui Dumnezeu prilejul să pătrundă în sufletul nostru. În adevărata rugăciune Dumnezeu vorbește sufletului celui credincios după cum și acesta vorbește lui Dumnezeu. Dacă dorești mîntuirea trebuie să te rogi. Roagă stăruitor pe Dumnezeu ca roadele Duhului Sfînt să poată locui în tine. Dacă neglijezi rugăciunea, neglijezi religia sufletului.

Gîndul că rugăciunea este clipa înălțătoare în sufletul nostru, face ca biruitorul să aibă o dorință adîncă nu numai de a înfrînge ispitele ci și de a căuta ca Isus să aibă intrare în inima sa.

Dumnezeu simte plăcerea să știe lingă Sine, pe aceia dintre copiii Săi care se împotrivesc păcatului. Ce bucurie continuă ar fi pentru Dumnezeu ca să vadă pe credincioșii Săi întorcîndu-se cu hotărîre de la păcat și lipindu-se de neprihănire, de o viață sfințită și consacrată. Cel credincios îl iubește și-L ascultă.

Să nu uităm niciodată că în locul cel tainic de rugăciune, Tatălui îndurărilor nemărginite, ne putem exprima dorințele noastre cele mai ascunse; și în tăcerea și liniștea sufletului, acel glas care niciodată

„Tu, cînd te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“. Mat. 6.6.

nu întîrzie să răspundă, va vorbi inimilor noastre.

Îndurările lui Dumnezeu față de noi sînt fără sfîrșit. Insuși tronul harului este cea mai mare atracție a noastră, căci este ocupat de Acela care ne îngăduie să-L numim Tatăl nostru. Dar Dumnezeu n-a socotit desăvîrșită opera mîntuirii atîta timp cît ea depindea numai de iubirea Sa. El Insuși a numit la altarul Său un Mijlocitor îmbrăcat cu firea noastră omenească. În calitatea Sa de Mijlocitor al nostru, misiunea Sa este de a ne prezenta lui Dumnezeu ca fii și fiice ale Sale. Mîntuitorul mijlocește în favoarea celor ce-L primesc. Acestora le dă credința, în virtutea propriei Sale jertfe, să devină copii ai lui Dumnezeu.

Rugăciunile sincere, tăcute, se înalță ca și tîmîia înaintea lui Dumnezeu și păcatul este zdrobit. Credinciosul în a cărui inimă locuiește Dumnezeu, refuză ispitele. Pacea sufletului, care este un rod al Duhului Sfînt, nu poate fi distrusă de nimeni. Toate făgăduințele Cuvîntului lui Dumnezeu; toate efectele harului divin; toate mijloacele dumnezeiești, sînt puse pentru învingerea păcatului. În acest fel a umblat patri-

arhul Enoh cu Dumnezeu și Dumnezeu cu el, un ajutor prezent în orice timp. Viața unui adevărat creștin este o viață de continuă rugăciune. Numai prin puterea și harul dobîndite din ceruri putem spera să întîmpinăm ispitele și să le biruim și să ne îndeplinim toate datoriile ce ne stau în față.

Dacă ne gîndim la felul cum trebuie să fie o adevărată rugăciune și la harul ce putem primi prin aceasta, putem spune că mulți dintre noi nu știu ce însemnează adevărata rugăciune. Ei nu au simțit puterea harului divin care să le sfințească inima. Viețile lor sînt pline de invidie, gelozie, răutate și iubire de sine. Rugăciunile lor sînt urîte lui Dumnezeu și nu primesc nici un răspuns.

Ceea ce ar trebui să știm fiecare din noi este că rugăciunea nu poate niciodată să înlocuiască faptele. Dumnezeu este gata să dea daruri spirituale, dorește să învioreze sufletul celui credincios; dar niciodată Dumnezeu nu va primi rugăciunea în locul faptelor.

Acel credincios care se simte desăvîrșit, care își închipuie că este cu totul bun, și este mulțumit cu starea sa, nu se străduiește să devină un părtaș al harului și dreptății lui Hristos. Să nu uităm că mîndria nu simte nici o lipsă, și astfel ea închide inima față de Hristos și față de binecuvîntările infinite de mari pe care

El a venit să le dea. În inima unor asemenea credincioși nu este loc pentru Isus. Aceia care sînt bogați și credincioși în proprii lor ochi nu cer în credință și nu primesc binecuvîntările lui Dumnezeu. Cei care se simt desăvîrșiți în ochii lor pleacă goi de la tronul de har al lui Dumnezeu.

Pentru a cunoaște adevărata viață de servire creștină, noi trebuie să fim sfințiți de Duhul Sfînt. Viața de rugăciune susținută de Duhul Sfînt, îl poate aduce pe credincios la starea de credință cerută. Duhul Sfînt este Acela care sfințește pe cel credincios. El trebuie să locuiască în inima noastră ca să fim plăcuți lui Dumnezeu.

Dumnezeul nostru așteaptă de la fiecare credincios să-l asculte. Viața de rugăciune este golită de egoism, de invidie, de gelozie, de bănuiala rea, de ceartă și de orice lucru care ar dezonoara pe Dumnezeu.

Ca urmași ai lui Hristos vom aduce multe rugăciuni pentru slava lui Dumnezeu.

Faptele bune constituie roadele unei vieți de rugăciune și temere de Dumnezeu. Ioan 15, 4.5.

Frumoasa viață de rugăciune a unui adevărat creștin, este o viață plină de roade spirituale cu care sufletul lui este împodobit pentru cer. Viața de creștin nu se cunoaște după vorbele frumoase care se rostesc, ci după faptele făcute în credință și aceasta dovedește pe un adevărat creștin. „După roadele lor îi veți cunoaște“, zice Domnul.

Nu există dovadă a unei adevărate vieți de rugăciune dacă nu se văd faptele bune prin care se îndreaptă păcatele noastre. Dacă își îndeplinește făgăduințele, dacă își recunoaște și mărturisește păcatele, dacă

iubește pe Dumnezeu și pe semenii săi, păcătosul poate fi sigur că a pornit pe calea mîntuirii. Darurile Duhului Sfînt manifestate în viața religioasă sînt o mărturie despre El.

Dumnezeu dorește ca rugăciunile copiilor Săi să fie consacrate pentru proslăvirea lui Dumnezeu. Credinciosul osîndește cuvintele și faptele necuviincioase. El în vorbire cîț și în purtare, va fi simplu, sincer și credincios.

Harul lui Dumnezeu va putea izgoni egoismul și fățarnicia.

Dacă viața de rugăciune distruge egoismul și fățarnicia și ne conduce la proslăvirea lui Dumnezeu și nu la proslăvirea noastră proprie, putem ști că am găsit drumul ce duce spre mîntuirea noastră. Plecat în smerenie, creștinul, în fața măreței jertfe a Mîntuitorului, înalță o minunată rugăciune: „Doamne, primește-mă ca să fiu al Tău cu totul. Rămii cu mine și ajută-mă ca toate faptele mele să fie făcute în Numele Tău și în puterea Ta“.

PĂCATUL VORBIRII DE RĂU

D. POPA

Gîndurile cuprinse în rîndurile ce urmează, fac parte integrantă din învățătura noastră religioasă de a deveni buni creștini.

„Toți greșim în multe feluri, „spunea apostolul Iacob“, dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvîrșit și poate să-și țină în frîu tot trupul“. Iacob 3,2.

Iar psalmistul David, în unul din minunații săi psalmi, psalmul 15, spunea :

„Doamne,
Cine va locui în cortul Tău ?
Cine va locui pe muntele Tău
cel sfînt ?
Cel ce umblă în neprihănire,
Și spune adevărul din inimă !
Acela,

Nu clevește cu limba lui,
Nu face rău semenului său,
Și nu aruncă ocara
Asupra aproapelui său“.

Prin inspirație divină, psalmistul arată că cel ce clevește pe fratele și sora sa, unul ca acesta nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu față de un asemenea comportament. Păcatul vorbirii de rău, pe care așa de categoric îl arată Iacob în epistola sa, constituie un rău pentru vecini și pentru Biserică. Două treimi din necazurile din comunitățile noastre, se datoresc acestei cauze. „Căci dacă cineva crede că este religios și nu-și înfrînează limba, ci își înșeală inima, religia unui astfel de om este zadarnică“. Iacob 1,26.

„Să nu umbli cu birfeli în poporul Meu“. Lev. 19,16.

Cine... va pune o strajă, o continuă strajă în fața gurii, păzind cu strictețe ușa buzelor sale ? Nu vorbi de rău pe nimeni. Nu lăsa urechea să audă, refuză cu hotărîre să ascuți chiar dacă șoptitorul se plînge că este apăsător !... Apăsător... împovărat... da ! Apăsător însă de slăbiciunea lui firească, căci dacă se presupune că un frate a greșit, frații și surorile lui n-ar trebui să șoptească acest lucru printre ei, comentînd acest fapt, făcînd să apară și mai mare această presupusă greșală și scădere a celui în cauză. Astfel, se fac greșeli și se comit nedreptăți datorită lipsei de bunăvoință din partea unora, de a urma sfaturile date de Domnul Hristos urmașilor Săi : „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur“. Mat. 18,15.

Nu spune altora greșeala făcută. Căci lucrul acesta se va spune unei alte persoane, apoi va trece la alta și încă la alta și mai departe. Această „navețată“ a „știrilor picante“ va continua să se dezvolte, să crească, pînă cînd întreaga Comunitate ajunge să sufere. Rezolvă problema ce se ivește „între tine și el singur“. Această este intenția lui Dumnezeu „Nu te grăbi să te iei la ceartă, ca nu cumva să

nu știi ce să faci, cînd te va lua la ocări aproapele tău“. Cercețază-l, muștră-l așa după modul în care este arătat în Cuvîntul lui Dumnezeu.

Nu îngădui ca resentimentele să aducă drept rod răutatea. Nu permite ca rana să supureze și să spargă în afară în cuvînte de otravă, care să infecteze mințile celor ce le aud. Nu îngădui gîndurilor înveninate să continue a umple mîntea ta și a altuia. Mergi la fratele tău și în sinceritate și cu inima plină de umilință, discută problema cu el în spiritul iubirii.

Oricare ar fi caracterul ofensei aduse, faptul acesta nu schimbă intenția lui Dumnezeu în vederea îndreptării greșelilor comise de unii credincioși. Vorbindu-i singur și în spiritul Domnului Hristos celui greșit, acesta va înlătura orice dificultate. Mergi la cel greșit cu o inimă plină de iubire și simpatie, și caută să rezolvi problema între tine și el. Tratează totul cu calm și liniște. Nici un cuvînt de supărare să nu-ți iasă de pe buze. Vorbește într-un mod care să facă apel la sentimente mai bune.

Deci trebuie să luăm seama, ca nu cumva prin cuvînte sau fapte să comitem o greșală prin bănuielei sau zvonuri rele, căci cu siguranță că Dumnezeu va reține acest păcat în dreptul celor ce se fac vinovați de ele.

Sînt unii în Comunitățile noastre... care vorbesc prea mult. Ei stau în poziția: „Spuneți-mi și vă voi spune“. În adevăr... mizerabilă este o astfel de poziție. Dacă toți acești birfitori ar reține în mintea lor faptul că un înger înregistrează toate cuvintele lor, atunci... s-ar vorbi mai puțin și ar fi mai multă rugăciune. Pe drept cuvînt spune pana inspirată celui credincios:

„Fii atent cum vorbești. Poate că nu consideri ca fiind păcat a birfi și a debita nonsensuri... dar acest lucru mîhnește pe Mîntuitorul tău și întristează pe îngerii din ceruri“.

În eforturile lor de a-și împlini intențiile, persoane care au în mod natural o mare imaginație, sînt în primejdia de a se înșela singuri și a înșela și pe alții. Ei string expresii necontrolate ale unora fără să rețină faptul că aceste cuvinte rostite în aceste condiții poate că nu reflectă adevăratele sentimente ale celui ce le-a rostit. Ei nici nu cunosc puterea simțămîntelor lor, sau efectul cuvintelor lor. În timp ce condamnă greșelile altora, ei își permit a face ei înșiși greșeli și mai mari.

Aceste lucruri sînt în general valabile și pentru slujitorii lui Dumnezeu, cărora le revine obligația solemnă și de neocolit de a se supune acestor cerințe divine.

Slujitorii lui Dumnezeu au nevoie să-și dea seama de sfințenia încrederii cu care i-a onorat Dumnezeu.

Și aceasta, pentru faptul că în mod categoric — creștinii trebuie să fie cu grijă în ceea ce privește cuvintele lor. Ei niciodată n-ar trebui să ducă în formații nefavorabile de la un prieten la altul, în mod deosebit dacă au cunoștință de faptul că între ei există o lipsă de iubire.

Este o cruzime a insinua, a arunca cuvinte ca și cînd ai ști multe în legătură cu un prieten sau altul, cu atît mai mult cu cît alții sînt ignorați față de aceste lucruri. Aceste exagerări merg adesea mai departe și cauzează stări de lucruri mai nefavorabile, decît dacă lucrurile s-ar relata într-un mod neexagerat. Cît de mult a suferit Biserica din cauza acestor lucruri. Lipsa de înțelepciune în alegerea subiectelor de conversație a făcut mult rău.

Noi nu trebuie să fim gata a da crezare tuturor „știrilor nepăcute“. Acestea sînt adesea rezultatul invidiei, sau al unei înțelegeri greșite, sau poate izvorî dintr-o exagerare, sau a unei parțiale luări în atenție a faptelor. Gelozia și suspiciunea odată îngăduite, vor face totul ca să se facă cunoscute. Dacă un frate s-a rătăcit, atunci este timpul să-ți manifesti adevărata ta iubire și interes față de el. Mergi cu blîndețe, cu bunăvoință la el, roagă-te cu el și pentru el, amintindu-i de prețul nespus de mare pe care Domnul Hristos l-a plătit pentru răscumpărarea lui.

În ultimă instanță, vorbirea de rău constituie un dublu blestem care se abate mult mai greu asupra vorbitorului, decît asupra celui ce ascultă. Cel ce împărstie semînțele disensiunilor

și a certurilor, va culege în propriul său suflet roadele acestui păcat de moarte.

De multe ori se aude îndreptățita întrebare în asemenea cazuri: De ce oare se petrec toate acestea?

Este dureros să constăți că există limbi nestăpînite printre membrii Comunităților noastre. Printre iubitorii de birfeală, unii sînt mînați la aceasta din curiozitate, alții din gelozie, iar cei mai mulți din ură împotriva acelora prin care Dumnezeu a vorbit, muștrîndu-i. Da, cu regret trebuie să consemnăm faptul că cel rău are multe ajutoare. Mulți dintre cei ce mărturisesc a fi creștini, dau o mîină de ajutor ispititorului. Mulți dintre cei ce ascultă Cuvîntul, fac din el — atunci cînd ajung acasă — obiectul criticilor lor. Ei judecă predica. Solia ce ar trebui considerată ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu pentru ei, este adesea comentată cu sarcasm și ușurătate.

Caracterul, motivele și acțiunile slujitorilor lui Dumnezeu, cum și comportamentul membrilor Bisericii, sînt discutate fără nici o reținere. Sînt pronunțate sentințe severe: birfeala, calomnia, sînt repetate fără nici un menajament. În felul acesta se distruge respectul față de solii lui Dumnezeu și de asemenea și considerația pentru solia lor.

Dat fiind toate acestea, trebuie depus un efort stăruitor în fiecare Comunitate, de a îndepărta vorbirea de rău, ca fiind printre păcatele ce produc cele mai mari rele în Biserică. Iubirea reciprocă și încrederea trebuie încurajate și întărite printre membrii Bisericii. Fie ca toți, în temere de Dumnezeu și cu iubire față de frații lor, să închidă urechile față de birfeală și față de tendința de o condamnare a altora. Călăuziți pe

vorbitorii de rău la prescripțiile Sfințelor Scripturi, invitându-i să se supună lor, și să ducă plingerile lor direct la cei ce se consideră că sînt greșiți. Această acțiune unită, va aduce lumină în Biserică și va avea darul să închidă ușa relelor. În acest fel, Dumnezeu va fi lăudat și multe suflete salvate. Să nu uităm, că tot ceea ce păcatele plantează în inimă: invidia, gelozia, bănuielile rele, nerăbdarea, prejudecata, egoismul, lăcomia, vorbirea de rău și vanitatea, toate acestea trebuie dezrădăcinate din viața credincioșilor. Dacă acestor lucruri rele li se va îngădui să rămînă în viața și sufletul nostru, ele vor aduce cu siguranță roade prin care mulți vor fi mînjiți. O... cu durere trebuie să recunoaștem că mulți cultivă această plantă otrăvitoare, care omoară fructele cele prețioase ale iubirii și mînjește sufletul.

Cel ce mărturisește pe Hristos, trebuie să aibă pe Hristos locuind în El. Aceasta, pentru că nu poate da altora ceea ce n-a primit. Dacă el nu posedă blîndețea și iubirea Domnului Hristos, el nu-L poate mărturisii. Un spirit contrar spiritului Domnului Hristos îl va tăgădui, oricît de mari ar fi pretențiile acestuia. Așa cum am amintit mai sus, îl putem tăgădui pe Hristos prin vorbire de rău, printr-o vorbire nechibzuită, dar și prin refuzul de a purta sarcinile și poverile vieții, sarcini ce le datorăm vieții, societății, țării unde ne-a chemat Dumnezeu la viață.

N-ar trebui privit ca un lucru de mică importanță a vorbi de rău pe alții, sau a face pe judecătorul motivelor sau faptelor altora.

Toți cei ce vor să ajungă în Împărăția slavei Sale, trebuie ca aici fiind, să reprezinte pe Domnul Hristos în viața spirituală. Acest lucru îi face soli ai cerului, martori ai Lui. Ei trebuie să dea o mărturie clară, hotărîtă, împotriva tuturor practicilor rele. Toate disensiunile, toate deosebirile de păreri, orice căutare de greșeli, trebuie dată la o parte, împreună cu orice vorbire de rău. Bunătatea, iubirea și mila unii față de alții trebuie cultivate, pentru ca rugăciunea Domnului Hristos ca ucenicii Săi să poată fi una, așa cum El este cu Tatăl, să primească un răspuns. Armonia și unitatea în Biserică, sînt dovezile pe care ei trebuie să le prezinte ca mărturie a faptului că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Este de notat faptul că păcatul vorbirii de rău începe prin cultivarea gîndurilor rele. Șiretenia implică un gînd necurat în toate formele lui. Tolerarea unui gînd necurat, dorința nesfîntă cultivată, face ca sufletul să fie contaminat și integritatea lui compromisă. „Pofta cînd a zămislit, dă naștere păcatului și păcatul odată făptuit, aduce moartea“. Iacob 1,15. Dacă n-am dori să săvîrșim păcat, atunci am fugi dintr-un început de el. Fiecare gînd nesfînt trebuie să fie imediat respins. Mergeți în cămăruța voastră, urmași ai lui Hristos. Rugați-vă în credință și cu toată inima.

Adevărata convertire înseamnă schimbarea inimii și a gîndurilor. Obiceiurile rele să fie părăsite. Nimeni nu trebuie să-și înșele propriul său suflet

în această problemă. Dacă îngăduiți ca mîndria... ambiția nesfîntită... vorbirea de rău, calomnia... să aibă un cuvînt în viața voastră de creștin, atunci nu aveți pe Hristos în inimile voastre.

În epistola către Ebrei, este înfățișat unicul scop ce trebuie să caracterizeze alegerea noastră creștină, pentru cîștigarea vieții veșnice. „Și noi, dar, fiindcă sîntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori să dăm la o parte orice piedică... care ne stă înaintea“. Ebr. 12,1. Minia, răutatea, gîndirea și vorbirea de rău, ca și lăcomia — acestea sînt piedici, greutatea pe care creștinul trebuie să le dea la o parte, dacă vrea să alerge cu succes pe drumul mîntuirii prin Isus Hristos Domnul nostru. Căci un singur păcat cultivat, este suficient ca să lucreze la stricarea caracterului și să ducă și pe alții în eroare. Atracția zvonurilor rele constituie în mod frecvent cauza nimicirii unității dintre frați. Căci dacă s-ar cheltui numai jumătate din energia și zelul care se cheltuiește pentru aceste lucruri nesfinte, pentru examinarea propriilor inimi, se va găsi atît de mult de făcut pentru curățirea și desăvîrșirea propriilor lor inimi, încît n-ar mai avea timp sau dispoziție a critica pe frații lor. Atunci... ușa inimii ar fi închisă împotriva șoptirilor... „ei spun că...“ sau „am auzit că...!“

(Urmare la pag. 24)

Pocăință și iertare

N. NEACȘU

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul iar ca încoronare a minunatelor Sale lucrări, a fost creat Adam. În Sfinta Scriptură citim: „Și Dumnezeu a sădit o grădină la răsărit în Eden; și acolo a așezat pe omul pe care îl crease“. Gen. 2,8. Tot ce făcuse Dumnezeu era desăvârșit în frumusețe și nimic nu părea că lipsește din cele ce ar fi ajutat la fericirea sa. Ba mai mult, părea că tot ce urmărea Creatorul, era să le facă cât mai mult bine. Dumnezeu a făcut pe Adam drept, i-a dat trăsături nobile de caracter, fără vreo înclinație către rău. I-a înfățișat realitățile Dumnezeirii, pentru a avea putere să rămână credincios față de Creatorul său.

Dar într-o zi, vrăjmașul sufletelor se folosi de un moment de neatenție și distruse fericirea. De la data aceea Adam n-a mai putut minca din pomul vieții și n-a mai putut bea din apa curată a grădinii. De atunci Adam pierdu legătura directă cu Creatorul său; n-a mai putut sta în fața Sa, să primească învățături directe. A pierdut „pacea care întrece orice cunoștință“. Filip. 4,7. Într-un cuvânt Adam s-a coborât foarte jos.

Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Cine a detronat pe cel ce a fost numit coroana creației lui Dumnezeu? Păcatul! El l-a despărțit de Dumnezeu.

Dar oare cel păcătos să rămână în această stare? — să nu mai existe oare nici o posibilitate de a-și regreta fapta comisă?

Ce este pocăința? Răspunsul sună astfel: „Pocăința înseamnă o adâncă părere de rău de păcatele săvârșite și o continuă ferire de a le mai face“.

„Pentru ca cineva să poată face pasul spre pocăință, mai întâi el trebuie să-și dea seama de păcătoșenia sa. Căci sint mulți care cred că sint destul de buni ca să mai facă pasul spre pocăință. Așa s-a dovedit Cain când a adus jertfa sa. „Cain veni înaintea lui Dumnezeu cu murmure și necredință în inimă cu privire la jertfa făgăduită și la necesitatea jertfei pentru păcat. Ca și mulți alții din zilele noastre, el ținea ca o dovadă de slăbiciune, a urma exact pe cărarea prescrisă de Dumnezeu și să încredințeze mîntuirea sa în totul ispășirii Mîntuitorului făgăduit. El nu voia să-și aducă mielul ca jertfă și să amestece sîngele acestuia cu darul jertfei sale, ci voia să aducă fructele produsele. El își aduse jertfa ca o favoare, pe care voia s-o arate lui Dumnezeu și prin care aștepta cu siguranță bună plăcerea lui Dumnezeu. Cain ascultă în parte de porunca Domnului, întrucît zidi un altar și aduse o jertfă; dar partea esențială,

recunoașterea, că el are nevoie de un Răscumpărător, o lăsă la o parte“.

Același lucru îl vedem și în pilda dată de Domnul cu vameșul și Fariseul, veniți la templu să se roage; „Fariseul se sui la Templu să se închine, nu fiindcă se socotea păcătos avînd nevoie de iertare, ci fiindcă se credea drept și voia să fie văzut de oameni. Închinarea sa el o socotea ca pe o faptă de merit, care să-l recomande înaintea lui Dumnezeu. În același timp, prin rugăciunea sa, credea că dă oamenilor o înaltă părere despre evlavie sa. El spera să dobîndească atît favoarea lui Dumnezeu, cît și a lumii. Închinarea lui era determinată de interese egoiste.

„Și astfel el era plin de îngîmfare. El da pe față aceasta în privirea, în umbletul și rugăciunea sa. Ținîndu-se departe de alții, ca și cum ar zice: „nu mă atinge, căci sint mai sfînt decît tine“, el sta și se ruga în sine. Cu totul mulțumit de sine, el credea că și Dumnezeu și oamenii îl privesc cu aceeași plăcere. Religia Fariseului nu ajungea pînă la sufletul său. El nu căuta să semene cu Dumnezeu, cu o inimă plină de iubire și de milă. El era mulțumit cu o religie de forme care se ocupă numai de viața exterioară. Cine se crede pe sine drept, disprețuiește pe alții“.

Nu tot așa s-a dovedit Abel, despre care Apostolul Pavel spune: „Prin credință Abel aduse lui Dumnezeu o jertfă mai bună decît a lui Cain“. Ebrei 11,4

Abel cuprinse învățatura mîntuirii. El se recunoscuse pe sine păcătos, și vedea păcatul și pedeapsa lui — moartea — stînd între sufletul său și între legătura sa cu Dumnezeu. El aduse animalul înjunghiat, și recunoscuse astfel pretențiile Legii divine care fuseseră călcate. Prin jertfa sa, el privea la jertfa viitoare, la Hristos muribund pe crucea de pe Golgota și crezînd în ispășirea care avea să fie săvîrșită acolo, el primi mărturia că este drept și jertfa sa primită. Credinciosul care nu simte necesitatea jertfei lui Isus, care gîndește că va putea cîștiga bună-plăcerea lui Dumnezeu prin propriile lui fapte și fără harul dumnezeiesc, săvîrșește aceeași greșeală ca și Cain.

Uriciunea păcatului poate fi înțeleasă și văzută decît numai prin semnul crucii. Fără jertfa Fiului lui Dumnezeu, este imposibil să scăpăm de păcat și să ne bucurăm de harul dumnezeesc; imposibil să ne facem iarăși părtași de împărăția cerurilor. De aceea a luat Hristos asupra-Și vina neascultării noastre și a suferit în locul păcătoșilor.

Pocăința este factorul cel mai de seamă pentru primirea noastră înaintea Domnului. În primele cuvinte de la începutul lucrării Domnului Hristos, găsim expresia: „Pocăiți-vă!“ Marcu 1,15. David după căderea sa, înțelese că numai pe drumul pocăinței poate primi mai departe harul lui Dumnezeu. Căința lui fu sinceră și adevărată. Asemenea și Maria, în urma pocăinței ei a primit iertarea din partea Domnului. Principiul iertării se găsește în Dumnezeu. Îl descoperim ma-

nifestîndu-se față de păcătos, chiar de la data cînd Adam a păcătuit în Eden.

Bunul Dumnezeu fusese gata să ierte chiar pe cei dinaintea de potop, dacă în timpul predicării soliei de către Noe, aceasta ar fi fost primită și cei păcătoși s-ar fi pocăit. Cînd solia a fost trimisă de Dumnezeu prin Iona locuitorilor cetății Ninive, ei s-au pocăit și au fost iertați.

Bunul nostru Mîntuitor a fost gata să ierte chiar pe cei ce-L răstigneau, zicînd „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“ Luca 23,34. O, cît de frumos sună făgăduința Domnului lăsată scrisă în cartea profetului Mica: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea, și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-Și ține minia pe vecie, ci Îi place îndurarea! El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și va arunca în fundul mării toate păcatele lor“. Cap. 7,18,19.

Ce Dumnezeu bun avem noi!. E gata să iasă oricînd în întîmpinarea nevoilor noastre. El ne asigură atît de mult de primirea Sa, încît ne spune prin Spiritul Profeteției că, „nimeni, oricît de păcătos, n-a trecut marginile iubirii Sale!“.

Îmi pun următoarea întrebare: „Oare noi am avea motive să ne pocăim? Păcatele noastre mari sau mici, necesită o pocăință radicală?“ Iată ce ne spune Duhul Domnului în această privință: „Dumnezeu nu socotește toate păcatele egale, ci face deosebire între ele, după mărimea și greutatea lor; dar oricît de neînsemnat ar părea în ochii vreunui credincios cutare sau cutare păcat, nici un păcat nu este însă mic în ochii lui Dumnezeu“. De ce? Pentru că păcatul înseamnă mai mult decît călcarea învă-

țaturii divine. Păcatul jignește pe Dumnezeu. Iar în dreptul nostru, păcatul înseamnă despărțirea noastră de Dumnezeu. Aceasta înseamnă excluderea din slava și bucuria copiilor lui Dumnezeu.

Și acum trecînd la judecata noastră nedesăvîrșită și părtinitoare, privind păcatele după gravitatea lor, spre exemplu, „pe un lenes, pe un bețiv lumea îl disprețuiește, și i se spune că acest păcat îl împiedică a intra în împărăția cerurilor; dar mindria, egoismul, lăcomia și altele asemănătoare lor care se lăfăiesc printre noi, adeseori nemustrate de nimeni. De asemenea sînt păcate îndeosebi nesuferite de Dumnezeu pentru că ele sînt direct contrare bunătații Sale și contrare acelei iubiri neegoiste, care formează atmosfera în lumile necăzute în păcat. Cel căzut în păcate grele poate că simte rușine, și își dă seama de ticăloșia sa și de marea nevoie a harului lui Hristos spre mîntuire; dar mindria nu simte nici rușinea, nici nevoia, și de aceea își închide inima în fața lui Hristos și a binecuvîntărilor nespuse de mari, pe care numai El le poate da“.

Noi știm că iertarea păcatelor noastre schimbă legătura noastră față de legea lui Dumnezeu. Iertarea păcatelor înlătură starea noastră păcătoasă. Iertarea noastră înseamnă împăcarea și unirea cu Tatăl nostru ceresc. Ea înseamnă viața veșnică, trăită în pace și fericire — o împreună viețuire cu Mîntuitorul nostru, care S-a umilit pe Sine spre a deveni fratele nostru și a murit pentru mîntuirea noastră. Fiecare credincios individual, hotărăște asupra soartei sale veșnice, prin propria sa alegere și prin atitudinea sa față de iubirea cea veșnică a lui Hristos manifestă pe crucea Golgotei.

Rugăciunea

în viața noastră, a credincioșilor

I. TACHICI

Aceste cuvinte au format cerea ucenicilor față de În-vățătorul lor. Prin acestea ei își exprimau dorința sufletului de a se împărtăși din harul lui Dumnezeu. Doreau să aibă o măsură mai bogată din darurile minunate ale rugăciunii. Ei vedeau pe iubitul lor Isus întorcându-Se de la rugăciune în zorii zilei, cu slava măririi cerești pe fața Sa, și cu un dar spiritual care se manifesta în cuvintele și faptele Sale. În dorința sinceră a sufletului lor, cereau ca Domnul să-i învețe să se roage. Ei nu înțelesese pe deplin în ce constă harul și puterea înaltului privilegiu al rugăciunii. Dar cereau să fie învățați să se roage mai cu efect.

Domnul lor le spusese: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide“. În cuvintele adresate ucenicilor Săi, Isus a căutat să le întipărească în minte necesitatea de a se ruga și de a crede că rugăciunile lor vor fi ascultate. „Ori ce veți cere în Numele Meu“, le zicea El, „voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul“... „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face“ Ioan 14,13,14.

Ucenicii Domnului au avut exemple frumoase în ce priveș-

„Doamne, învață-ne să ne rugăm“. Luca 11,1 u.p.

te ascultarea rugăciunilor. În viața apostolilor a intrat mărețul eveniment din zilele Cincizecimii.

Mai este valabilă făgăduința lui Isus și pentru noi? Răspunsul este dat în următoarea solie: „Același Mintuitor milos trăiește și astăzi, și El este tot atît de binevoitor să asculte de rugăciunile credinței ca și atunci cînd umbla vizibil printre oameni pe pămînt.

Făgăduința lui Dumnezeu de a răspunde la rugăciunea credinței, nu trebuie înțeleasă ca și cînd El va răspunde totdeauna așa cum ne așteptăm noi, dîndu-ne exact ceea ce cerem. Însă noi putem fi siguri, „că El va răspunde totdeauna pe calea cea mai bună, și ne va da mai mult decît ceea ce cerem sau gîndim noi“.

Să rostim și noi: „Doamne învață-ne să ne rugăm“. Nici un alt mijloc al harului nu poate fi pus în locul ei. Nu se poate păstra credința fără rugăciune. Rugăciunea aduce inima într-o legătură imediată cu oxigenul spiritual de la tronul harului. Izvorul puterii cerești curge prin inima omenească care a ajuns să fie alimentată

de Duhul Sfînt pe calea miraculoasă a rugăciunii.

Prin rugăciune Duhul Sfînt poate face ca cererile noastre să fie ascultate de Tatăl ceresc prin Domnul Isus Hristos. Exemple despre această minune a harului lui Dumnezeu se găsesc în viața celor credincioși. Dumnezeu este gata să dea daruri spirituale copiilor Săi. „Cînd strigă un nevoiaș, Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui“. Ce minunată făgăduință ne-a făcut Domnul și în ce chip uimitor o aduce la îndeplinire în viața celor iubiți de El!

În rugăciune noi deschidem inimile lui Dumnezeu. El cunoaște lipsurile și nevoile noastre spirituale. El știe bine cele cu privire la noi pînă în cele mai mici amănunte. Cu exactitate El știe ce este spre binele și fericirea noastră. El ne iubeste; și în această iubire divină, El nu va face pentru noi, decît ce este folositor și educativ spre mîntuire. Nu există nici o nesiguranță în ce privește dorința lui Dumnezeu ca noi să mergem la El cu toate nevoile noastre. Aduceți înaintea Lui toate cererile voastre, este îndemnul Cuvîntului Său.

Ce bine este să știm că Tatăl nostru cersc ne dă totdea-

una ce este spre binele nostru cel mai mare, adică un suflet plin de dragoste față de Hristos. Să nu fie rugăciune înălțată la tronul harului, fără să spunem: „Facă-se voia Ta; voia Ta Doamne și nu a mea să se facă în această privință. Te voi iubi, Te voi lăuda, și-Ți voi mulțumi Dumnezeuul meu, oricum vei alege a răspunde la cererea mea“.

Sufletul nostru are nevoie de prezența lui Isus. Spiritul Lui trebuie să ne conducă viața spirituală la ascultarea Cuvintului Său.

Să aducem înaintea Marelui nostru Preot, rugăciunile noastre pătrunse de un spirit care să ne aducă la o stare de evlavie sfântă și care să pună pe Tatăl ceresc să ne înalțe la tronul Său.

Marele nostru preot așteaptă rugăciunile arzătoare ale copiilor Săi. El este binevoitor să mijlocească în favoarea rugăciunilor noastre. O nouă consacrare să facem cu această ocazie prin care viața noastră să ajungă să biruie păcatul. Să ne rugăm Domnului pentru iertarea păcatelor noastre.

Ca și ucenicii de pe vremuri, tot astfel și noi cei de astăzi simțind nevoile noastre spirituale, să strigăm: „Invață-ne Doamne să ne rugăm, acea rugăciune care să ajungă la Tine, și care să miște brațul Tău în favoarea noastră“. Să ne rugăm pentru un spirit de rugăciune în viața noastră. Inimile noastre să suspine de dor după Dumnezeu, după Dumnezeuul cel viu. Viața Domnului Isus Hristos a arătat cum putem ajunge părtași ai firii dumnezeiești. Tot ce a primit Hristos de la Tatăl putem avea și noi prin mijlocirea Lui.

Să cerem cu aceeași credință stăruitoare cu care s-a rugat Iacob; să ne rugăm cu convingerea zeloasă a lui Ilie; să avem

ceea ce Dumnezeu ne-a făgăduit nouă celor de la sfârșitul veacurilor. Să cerem cu credință și cu stăruință; cerul se va deschide și roua cerească va veni peste sufletul nostru însetat după Dumnezeu și după pace.. Noi trebuie să facem o cunoștință și mai bună cu Dumnezeu.

Orice suflet sincer care împlinește condițiile cerute de El, va avea privilegiul de a intra în sfântă legătură cu cerul. Este bine să ne gândim mai mult la următoarea declarație: „Rugăciunea este cheia în mîna credinței, cheia care poate descuia cerul: Harul divin așteaptă să fie dat celor care îl cer cu credință și stăruință în rugăciune“.

„Domnul este partea mea de moștenire, zice sufletul meu, de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută. Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului“. Plîng. 3,24-26.

Harul duce la o încredere neclintită în Dumnezeu. N-a fost respins niciun credincios de la harul bucuriei, păcii și fericirii în Domnul. Să ne sprijinim pe Domnul, Dumnezeuul nostru. Prin rugăciune noi vom avea viața și pacea Domnului Hristos ca un dar de binecuvîntată odihnă în inimile noastre.

Speranța noastră este în Hristos. Slăbiciunea noastră unită cu harul său, neștiința noastră cu înțelepciunea Sa, și încredere în El. În calea spre mîntuire vom avea un conducător care ne îndrumează pe căi sigure. Printr-o viață de rugăciune intensă noi ne asigurăm de un sfătuitor demn de toată încrederea.

Fraților și surorilor, ferice de cei ce nădăjduiesc în El.

El ascultă rugăciunea fierbinte a celui neprihănit și te va face să simți că e lingă tine.

El va face să se audă de noi făgăduința Lui: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: În liniște și odihnă va fi mîntuirea noastră. Sufletele noastre Te vor lăuda Doamne. Ochii noștri Te vor vedea, că ești bun și Te milostivești de noi. Ai milă Doamne. Ferice de noi „căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci El este Acela, prin care găsim har, pentru ca să fim ajutați“.

„Și voi, copiii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeuul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și tîrzie...“ Ioel 2,23.

Să cerem cu credință tare dar în smerenie, harul Său, peste sufletele noastre ca să le învioreze pentru a-L lăuda și ri că El va face aceasta. Va face și El va face aceasta. Va face nu numai fiindcă noi dorim și cerem aceasta, dar și fiindcă este și voia Sa ca să îndeplinească pentru noi această lipsă mare. El va face aceasta deoarece este o mareață fericire, ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul Său de către noi. El va face aceasta pentru ca să poată spune, că a făcut totul pentru ai Săi, că le-a dat darul ceresc și că este gata să le dea și bucuria veșnică a mîntuirii.

Mulți dintre noi am neglijat să cerem la timp ca Domnul să-Și poată îndeplini făgăduințele făcute și intențiile iubirii Sale întocmite pentru noi. Ce viață spirituală îmbelșugată am fi avut dacă am fi pregătit calea primirii binecuvîntărilor pe care Domnul le-a prevăzut pentru noi, copiii Săi. Să deschidem larg — de această dată — inimile noastre, și să cerem, să ne rugăm cu ardoare ca Domnul să toarne cu bogăție din puterea pe care El a dat-o ucenicilor Săi în ziua co-

boririi Duhului Sfint peste ei. Să ne pregătim a primi Darul ceresc care ne-a fost făgăduit ca să mîngîie și să pregătească inimile noastre pe deplin pentru ziua mîntuirii.

Harul lui Dumnezeu cerut de credincioși este acela care le dă viață spirituală. Puterea divină care a creat lumea poate să creieze omul cel nou după chipul Său spiritual. Prin puterea Cuvîntului și a Duhului Sfint, Domnul vrea să ne sfințească.

Toți aceia dintre noi, care își vor preda lui Dumnezeu în rugăciune sufletul, vor primi fără încetare noi valuri de har spiritual. Din bogăția Cerului, se vor pune la îndemîna celor rugători binecuvîntări fără de seamă.

Făgăduința pentru care să ne rugăm este cea pe care ne-a făcut-o Dumnezeu: „Le voi da o altă inimă, și voi pune un duh nou în voi“.

Cu ocazia acestui privilegiu sfint, să ne unim inimile în rugăciune de mijlocire. Așa după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat în sufletele noastre și Fiul omului.

La încheierea acestei lecturi, să ne adîncim într-o serioasă meditație asupra nevoii noastre de a fi ascultați și de data aceasta de iubitul nostru Tată ceresc. Cînd Solomon s-a rugat cu solemnitate la sfințirea Templului, a cerut ca Domnul să-i asculte rugăciunile înălțate din locul acela. Tabloul cel mai frumos îl avem prezentat de servul lui Dumnezeu Moise în Deut. 9,18-21. În raportul efortului său de patruzeci de zile și patruzeci de nopți de rugăciune, de mijlocire în favoarea copiilor lui Izrael, a putut spune: „Dar Domnul m-a ascultat și de data aceasta“.

Iubiți frați și surori, să facem tot ce este posibil ca noi

personal și comunitatea noastră, cum și Biserica în întregime să poată slăvi pe Dumnezeu spunînd: „De data aceasta ne-a ascultat Dumnezeu“. Un suflet ascultat de Dumnezeu și o comunitate ascultată este un dar pentru viața noastră de credință.

Din sufletele noastre să se înalțe rugăciunea convingerii că „Domnul este tăria mea și scutul meu; în El ni se încrede inima și sînt ajutat. De aceea inima este plină de veselie inima,

și-L laud prin cîntările mele“. Ps. 28,7.

Să pășim înaintea Tronului Harului, cu smerenie și inimi zdrobite. Domnul este prezent în locul unde noi ne plecăm pentru rugăciune cu mulțumiri și cereri. Să-L cinstim și să-L rugăm să facă din inimile noastre un sanctuar, pe al cărui sfint altar să ardem tămîia celei mai solemne rugăciuni. Să cerem să fim ascultați; să dorim, să credem și să ne rugăm: Amin, vino Doamne Isuse!

M O I S E

V. FLORESCU

După moartea lui Iosif, care avu loc pe la anul 1589 în Hr. dominarea hicsosă mai dură încă 19 ani și se încheie definitiv la anul 1570 în Hr.

Ahmoșe, regele liberator al Tebei (c. 1600 în Hr.) în mod vădit deveni părintele noiei dinastii, a 18-a, deși linia veche a regilor dinastiei a 17-a rămase neschimbată. Prima parte a acestei noi dinastii se întinse de la c. 1570 la c. 1380 în Hr.

Urmașii lui Ahmoșe, în cea mai mare parte au fost conducători puternici, în vremea căroră, cu deosebire timp de câteva generații, se născură numai fete cu drept de domnie ca regine, așa că un rege după altul deținu tronul numai prin soția lui regina. Lucrul acesta a fost așa cu primii trei Tutmes, și fu motivul de ce o femeie, renumita Hatșepsut, conduse Egiptul un număr de ani ca rege, în pace și cu mână tare.

În vremea dinastiei a 18-a, probabil sub Tutmes I (c. 1525 — c. 1508 în Hr.), în anul 1525 în Hr. se născu Moise.

Fiica lui Tutmes I, Hatșepsut, este socotită, după toate probabilitățile, a fi prințesa egipteană ce salvă pe Moise din coșul de papură de pe Nil, și care, la câțiva ani mai târziu îl aduse la curtea Egiptului.

Moise se găsi la curtea lui Tutmes I, apoi a lui Tutmes II, și a lui Hatșepsut, și a acesteia și Tutmes III, înconjurat de acea predominantă influență a adorării zeului soare Ra, ca și Iosif la curtea regilor hicsosi ai Egiptului.

Este demn însă de scos în evidență și aci faptul că toate acestea nu-l stinjeniră întru nimic pe Moise, cum nu-l împiedicase nici pe Iosif a-și însuși cu multă sîrguință toată vasta și înalta cultură egipteană.

La fel ca și în cazul lui Iosif, tot ce îl îndrumară pe Moise părinții lui, Amram și Iochebed timp de 12 ani cât rămase împreună cu ei, îi sluji ca un far luminător în toți anii ce-i petrecu la curtea egipteană și în școlile înalte ale Egiptului.

Din cele ce credincioasa sa mamă îl învăță, Moise desprinsese acea luminătoare cărare pe care ea îi puneă pașii. Și așa se face că atunci cînd Moise păși la curtea lui Tutmes I și pe băncile ilustrelor școli egiptene de pe vremea aceea, cu toate că se întilnea la tot pasul și mai ales în ziua de adorare a soarelui cu dominantă influență a cultului lui Ra, el urmă întreaga programă școlară, începînd de la cursurile cele mai de jos pînă la cele mai înalte.

Și luminoasa gîndire a pioasei sale mame, departe de a-i aduce vreo stăvilire în înaintarea sa, dimpotrivă, îi sluji a se prinde cu toată rîvna și puterea de studii, primînd, la curtea lui Faraon, cea mai aleasă educație civilă și militară.

Tutmes I luase hotărîrea de a face din strănepotul său adoptiv, Moise, urmașul său la tron, și tînărul era crescut și educat pentru înalta lui slujbă. Moise nu l-a dezamăgit nici pe Tutmes I și nici pe regina

Hatșepsut, mama sa adoptivă, în ce privește însușirea culturii egiptene.

Apostolul Pavel, un bărbat foarte învățat și el, amintește că „Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor, și era puternic în cuvinte și fapte“ (Fapte 7,22), iar iscusița lui ca comandant militar i-a cîștigat favoarea oștilor Egiptului, și era socotit de toată lumea ca un om cu totul deosebit.

În înaltele școli egiptene, vestite în toată lumea de atunci, Moise își adună comorile cele mai alese de învățături de la iluștrii săi profesori în cursurile ce le urmă zi de zi. Astfel, avînd o mare putere de atracție personală, fiind nobil în înfățișare și statură, posedînd o bună educație și o purtare de prinț, și fiind renumit ca conducător militar, el deveni fala națiunii.

Ca urmare, deoarece Moise crescuse într-o casă regală în care timp de mai multe generații nu se născuse nici un moștenitor bărbat, este logic a presupune că regina Hatșepsut se va fi gîndit să căsătorească pe Moise cu una din fiicele ei și să-l așeze pe tron de îndată ce împrejurările i-ar fi îngăduit să facă acest lucru.

(Urmare la pag. 24)

„Ca toți să fie una“

M. T. PÎRVAN

I sus Se afla pe drumul spre Ghetsemani cu ucenicii Săi. Era noapte. După ce la lumina lunei lângă o boltă de viță mănoasă le arată legătura strinsă ce urma să fie între El și ei, Hristos își revărsă inima în rugăciune de mijlocire către Tatăl pentru ucenicii aceia pe care urma să-i lase singuri pe acest pământ. De pe buzele Sale porneau cuvintele: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine... Eu nu mai sînt în lume, dar ei sînt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum sîntem și noi... Mă rog ca toți să fie una cum Tu Tată ești în Mine, și Eu în Tine, ca ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis... Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una...“

Astfel a predat El Biserica Sa în mîinile Tatălui, punînd-o la adăpostul puternic și sigur al ocrotirii divine.

Cunoscînd viitorul tot atît de bine ca și prezentul, El înălța la Tatăl ruga nu numai pentru cei ce se găseau în preajma Lui în acel moment, ci pentru toți aceia care vor crede în El prin cuvîntul lor. Erau cuprinși în acea rugăciune toți cei ce vor alcătui Biserica Sa de-a lungul veacurilor, pînă la venirea Sa de a doua oară.

Fie ca toți urmașii lui Hristos care alcătuiesc Comunitatea Sa în aceste zile, să se străduiască a împlini rugăciunea pe care El a înălțat-o: „Ca toți să fie una“. Astfel scria și Apostolul Pavel credincioșilor din Corint: „Vă îndemn fraților pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos să aveți toți

același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvîrșit, într-un gînd și o simțire“.

Și oare cum va putea realiza Biserica Sa o unitate desăvîrșită și o armonie plăcută, decît pe calea rînduită de Hristos: Păstrarea ordinei și respectarea organizației.

Organizația este de la Dumnezeu, ea este bazată pe principii divine. Ordine se manifestă în toată lucrarea lui Dumnezeu.

Psalmistul David se exprimă astfel: „Te laud că sînt o făptură așa de minunată. Minunate sînt lucrările Tale și ce bine vede suflétul meu lucrul acesta“.

Dumnezeul Cerului, care este un Dumnezeu al ordinei, doarește ca aceeași ordine să caracterizeze și Comunitatea Sa de pe pământ.

În toate timpurile Dumnezeu a dat Bisericii Sale îndrumări

precise cu privire la ordine și rânduială. Când a ales pe Izrael ca popor al Său și l-a scos din Egipt, Dumnezeu i-a dat legi, porunci și rânduiești pe care să le împlinescă pentru fericirea lor și a copiilor lor, pentru bunul mers al întregii Comunități.

Cirmuirea poporului Izrael se distingea printr-o organizație temeinică, și era minunată atât în întregimea cât și în simplitatea ei. Rânduiala ce se poate vedea atât de limpede în toate lucrările lui Dumnezeu se da pe față și în organizarea adunării Izraeliților. Dumnezeu era centrul autorității și al stăpînirii. Moise era pus ca conducător vizibil după rânduiala lui Dumnezeu, spre a executa legile în numele Său. Dintre bătrînii lui Izrael fu ales un sfat de 70 de persoane spre a sprijini pe Moise în problemele grele ale obștei. Apoi urmau preoții care întrebau pe Domnul pentru sfat în Sanctuar; mai marii sau căpeteniile semințiilor, și printre ei se aflau mai marii peste mii, peste sute, peste cincizeci și mai marii peste zece.

Tabăra lor în pustie era o ordine desăvîrșită, fiecare seminție avea așezarea ei prescrisă în mod exact. În ce privește grija Cortului Mărturie era încredințată fiilor lui Levi. Ei desfăceau și ridicau cortul. Sub pedeapsă de moarte era oprit a se apropia de el cineva din altă seminție.

Dacă Comunității vechiului așezămînt i s-a cerut o ordine și o organizație desăvîrșită, cu cât mai mult va cere Dumnezeu Comunității Sale din vremea Noului Legămînt, asupra căreia a revărsat din abundență harul, bunătatea și îndurarea Sa și i-a acordat privilegiul neșpus de mărețe.

De aceea apostolul Pavel atrăgea atenția bisericii din Corint asupra ordinei și rânduiei ce trebuia să se manifeste în toate „bisericile sfinților“, prin cuvintele: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii ca în toate bisericile sfinților... toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială“.

În aceeași epistolă la cap. 12 insistă și mai mult asupra unității, ordinei, rânduiei ce trebuie să domnească în Comunitate, ilustrînd aceasta prin comparația dintre Biserică și trup. „Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădulele trupului, măcar că sînt mai multe, sînt un singur trup — tot așa este și Hristos. Noi toți în adevăr am fost botezați de un singur duh, ca să alcătuim un singur trup... fapt este că sînt mai multe mădulare dar un singur trup... Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel... pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup și mădulele să se îngrijească deopotrivă unele de altele... Și Dumnezeu a rînduit în Biserică întii apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători...“

Dumnezeu a instituit ordinea și organizația în Biserică Sa și așteaptă ca cei ce se numesc urmașii Săi să fie oameni ai disciplinei și ordinei, aducînd lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și teamă sfîntă.

Mulți însă nu pot înțelege caracterul sfînt al relațiilor din Biserică și sînt dispuși să submineze restricțiile și disciplina.

Îndemnul inspirației divine pentru toți cei ce alcătuiesc Biserică Domnului este: „Fraților, nu îngăduiți niciodată ca vreo idee să vă zdruncine credința cu privire la ordinea și armonia care trebuie să domnească în Comunitate. Mulți

dintre voi nu văd lămurit toate lucrurile. Instrucțiunile date cu privire la ordinea serviciului în Cortul Mărturie au fost raportate pentru ca toți să tragă învățături din ele. Au fost aleși bărbați din diferite ramuri ale lucrării de a strînge și a întinde Cortul Mărturie, și dacă vreunul se abătea de la instrucțiunile date și în mod nepăsător pune mîna pe lucrarea rînduită altuia, era pedepsit cu moartea. Aceluiași Dumnezeu Îi servim și noi astăzi. Dacă El ar proceda și azi ca în trecut, n-ar mai fi nepăsare și dezordine în lucrarea Sa. Dumnezeu cerului este un Dumnezeu al ordinei și El cere ca toți urmașii Săi să aibă reguli și rînduiești și să păstreze ordinea“.

Dumnezeu cere de la poporul Său să fie unit în cele mai strînse legături de frățietate creștină; încrederea în frații noștri este necesară pentru prosperitatea Comunității.

Au existat însă totdeauna în Biserică și persoane care sînt înclinate continuu la independență individuală. Ei par a fi neînstare să înțeleagă că acea independență a spiritului însemnează a expune ființa umană la pericolul unei prea mari încrederi în sine și de a se sprijini pe propria judecată mai mult decît să respecte sfatul și să aprecieze judecata fraților săi; mai ales a acelora ce se află în slujba ce le-a fost încredințată de Dumnezeu.

Unii dintre credincioșii noștri au părerea că ei ar fi răspunzători numai față de Hristos, independent de urmașii Săi recunoscuți pe pămînt ca Biserică a Sa. Dar Isus osîndește aceasta prin învățăturile, exemplele și faptele pe care El ni le-a dat spre învățătura noastră.

Prin convertirea lui Pavel ni se dau unele învățături pe care trebuie să le păstrăm mereu în minte. Pavel — cel pe care Hristos îl rânduia pentru una din cele mai importante lucrări, și care avea să fie un vas ales pentru El — fu adus direct în prezența lui Hristos și totuși El nu-i dădu personal lecții despre adevărul divin, ci-l puse în legătură cu Biserica Sa. Îl trimise la servii Săi din Comunitate ca aceștia să-i facă cunoscut mai departe datoria. În felul acesta El dădu autoritate și aprobare Comunității Sale organizate.

„În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim fraților, să vă depărtați de orice frate, care trăiește în neorânduială și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi“.

Dacă n-ar exista nici o disciplină și nici o cîrmuire a Comunității, ea s-ar descompune în fracțiuni, neputindu-se păstra laolaltă ca un corp bine încheșat și strîns legat. Au existat întotdeauna persoane cu un spirit independent care au pretins că au dreptate, că Dumnezeu le-ar fi învățat și călăuzit în mod deosebit. Fiecare din aceștia își are teoria sa aparte, vederile sale deosebite, și fiecare pretinde că vederile sale sînt în acord cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Aceștia trag în lături de la corp și fiecare este o Biserică aparte pentru sine. Desigur că nu toți aceștia pot avea dreptate, însă ei pretind a fi conduși de Dumnezeu.

În legătură cu învățăturile Sale referitor la tratarea greșelilor, Mîntuitorul prezintă o făgăduință că dacă doi sau trei se unesc ca să ceară un lucru, le va fi dat. Se dă multă importanță rugăciunii unite, adică a unirii celor ce se adună în Numele Său. Dumnezeu as-

cultă și rugăciunile personale, dar cu această ocazie Mîntuitorul a dat o învățatură deosebit de importantă care avea să fie de folos pentru Comunitatea de pe pămînt, de curînd organizată. Trebuie să existe o bună înțelegere și unire între cei ce se roagă laolaltă. Să rugăm pe Bunul Dumnezeu să toarne un duh de rugăciune și duh de unire asupra Comunității Sale, pentru ca în felul acesta printr-o veghere atentă să fie păstrată armonia, rînduiala, organizația și curăția Bisericii.

Cuvîntul inspirat ne prezintă unele din cauzele care duc la tulburarea liniștei și a ordinii în Comunitate. Încrederea în sine și în înțelepciunea sa, invidia, mîndria, gelozia și ambiția au fost patimile nutrite de Aron și Maria, de Core, Datan și Abiram. Despre Aron citim că el se socotea mai bun și se încredea în Dumnezeu mai puțin.

Invidia a provocat la început dezbinare în cer și noi am căzut în păcat. „Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, acolo este neorînduială și tot felul de fapte rele“. Mîndria și ambiția sînt mult rîspîndite și azi și dacă sînt nutrite ele deschid calea invidiei și a năzuinței după întîietate. Sufletul se înstrăinează de Dumnezeu și se lasă prins în cursa lui Satana mergînd din ce în ce mai adînc pe drumul pierzării.

Dumnezeu conduce Biserica Sa pentru îndeplinirea poruncilor lui Dumnezeu și credinței lui Isus. El va face destoinici pe urmașii Săi. Ei nu vor fi în vrajbă unul cu altul, unul crezînd una iar altul avînd o credință și vederi cu totul o-puse celui dintîi, și fiecare umblînd independent de corpul Bisericii. Cu toate deosebirile

de daruri și de talente pe care El le-a pus în Comunitate, ei vor ajunge cu toții la unirea credinței. Dar, dacă unul își formează vederile despre adevărul biblic, fără să țină seama de părerile fraților săi și-și îndreptățește umblarea, pretinzînd că ar avea drept să-și păstreze vederile sale deosebite, și caută să le impună altora, atunci cum va împlini el rugăciunea lui Hristos „ca toți să fie una“? Iar dacă se mai ridică încă unul și încă altul, susținînd fiecare dreptul de a crede și a umbla după cum îi place, unde va fi armonia ce există între Hristos și Tatăl Său, pentru care Hristos S-a rugat ca să existe și între urmașii Săi?

Nu o dorință sfîntă și nu binele Bisericii îl urmăresc asemenea persoane, cum par să arate ei, ci înclinațiile, ambițiile și dorințele lor nesfînte îi conduc pe un drum care în cele din urmă duce la pieire.

În Comunitatea Sa de pe pămînt, urmașii Domnului Hristos trebuie să se pregătească pentru Comunitatea din cer. Cei ce duc aci o viață potrivită dorinței lui Hristos, în supunere, ascultare, armonie și iubire, pot să aștepte cu încredere viața nesfîrșită în familia celor mîntuiți.

Pentru binele Bisericii și pentru păstrarea armoniei între membrii ei, amintiți-vă cu prilejul orelor de rugăciune, de dorința Domnului Hristos „ca toți să fie una“ exprimată în noaptea aceea cînd mergea spre Muntele Măslinilor.

Să ne străduim ca în purtarea, și-n orice manifestare a vieții noastre să împlinim această rugăciune a Domnului Isus Hristos, atît pentru binele nostru personal, cît și pentru bunul mers al Bisericii și pentru onoarea lui Dumnezeu.

Rugăciunea

și viața de credință

DELEA ALEXANDRU

Prin rugăciune se înalță sufletul nostru către Dumnezeu. Ea este un mijloc lăsat celui credincios de Dumnezeu, pentru a ne pune în ordine viața spirituală și a învinge păcatul ce întâlnim în calea virtuții. Atîta timp cît va exista greșeli și defecte în caracterul nostru, trebuie să ne rugăm. Ea ne ajută să sădim în sufletele noastre cele mai frumoase sentimente și virtuți, ca astfel sfințiți pe deplin să putem sta în prezența lui Dumnezeu. Cînd vom ajunge la această treaptă ea va îndeplini rolul, numai de a contempla bunătatea și iubirea lui Dumnezeu față de noi.

Între viața de credință și rugăciune, este o strînsă legătură. Ele se sprijinesc una pe alta. Acolo unde există rugăciunea, putem afla și o viață de credință trăită; iar credinciosul care știe să se roage cum trebuie, va ști și să trăiască cum s-a rugat.

Apostolul Pavel ne prezintă însă o rugăciune la care să ia parte și duhul. Spunînd rugăciunea ca o poezie, fără să ia parte duhul și viața noastră, aceasta ar însemna să facem din rugăciune „o bolborosire a o mulțime de vorbe“. Mat. 6,7.

Așa rugăciune știa să spună Fariseul din pildă pe la toate colțurile străzilor, și devenise

„Doamne, învață-ne să ne rugăm“. Luca 11,14. p.

versat în a spune poezia lungă a rugăciunilor sale, încît își câștigase o mulțime de admiratori. Duhul și viața lui nu simțeau nimic și era departe de a corespunde cu rugăciunile rostite. Dacă ar fi lăsat ca frumoasele rugăciuni să coboare la inimă, atunci ele ar fi avut un alt conținut și ar fi adus și alte roade pentru sufletul său.

Nici un încrezut nu se poate ruga cum trebuie, căci adevărata rugăciune ia naștere din sufletul credinciosului. Dumnezeu are tot ce lipsește unor astfel de „credincioși“ și dorește să împlinească rugăciunea lor. Însă El poate face aceasta numai cu condiția ca cel în cauză să fie prietenul, și nicidecum dușmanul Său. Temelia rugăciunii, deci este prietenia între Dumnezeu și credincios, născîndu-se din iubirea lui Dumnezeu față de păcătos și din conștiința acestuia despre nevoia lui cea mare de Dumnezeu, cum și din voința sa de a se preda și a asculta de El.

Nu este de ajuns a ști să scrii sau să vorbești frumos despre rugăciune, ci totul este ca ea să fie ascultată și primită. În Evanghelia lui Ioan 9,31 stă scris: „...dacă cineva este temă-

tor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă“. Ascultarea unei rugăciuni depinde nu de lungimea sau scurtimea ei, ci dacă ea este simțită, trăită și după voia lui Dumnezeu.

Vameșul se ruga și el în smerenie și deși nu era versat în a spune rugăciuni, totuși dîndu-și seama de starea sa nevrednică, implora ca Dumnezeu să aibă milă de el și a primit răspunsul.

Proorocul Ilie n-a făcut o rugăciune lungă atunci cînd pe Muntele Carmel a cerut ajutorul lui Dumnezeu și răspunsul la rugăciunea lui a venit pe dată. Ilie era un slujitor credincios al lui Dumnezeu, trăia într-o strînsă legătură cu El și n-a pregetat să facă voia lui întotdeauna iar ca urmare, toți au recunoscut că Ilie slujea unui Dumnezeu adevărat Care are puterea să-mplinească rugăciunile. 1 Imp. 18,39.

Am putea aminti multe exemple biblice de persoane care au făcut experiență în viața de credință prin rugăciune: Solomon s-a rugat pentru sfințirea Templului prin manifestarea prezenței Divine și răspunsul n-a întîrziat. Ana se ruga în Templu și i-a fost ascultată cererea pentru a avea un copil. Elisei s-a rugat pentru ca Ghehazi să vadă ocrotirea

lui Dumnezeu, atunci când erau impresurați, și el a văzut. 2 Imp. 6,16-17.

Cea mai bună rugăciune este aceea prin intermediul căreia avem o întâlnire cu Isus, iar Duhul Sfânt ne ia în stăpânire. Aceasta înseamnă că am ajuns la deplinătatea harului. Faptul acesta va fi cunoscut atât de membrii familiei noastre, de prietenii și colegii noștri de lucru, precum chiar și de animalele din ograda noastră, care de multe ori au îndurat nepocăința și revărsarea nervilor noștri. Iată deci, putem constata că prin rugăciune sufletul nostru poate fi schimbat și spusele Mîntuitorului se vor împlini: „Noi vom veni la El și vom locui împreună cu El“. Ioan 14,23 u.p.

O problemă care se ridică este faptul că nu toate rugăciunile sînt ascultate. Sînt anumite cauze care fac să nu primim răspuns. Domnul Hristos a spus: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide“. Mat. 7,7.

Sfînta Scriptură în privința rugăciunii ne spune: „De aceea vă spun că orice lucru veți cere, cînd vă rugați să credeți că l-ați și primit“. Marcu 11,24. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui; căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răspunde pe cel ce-L caută“. Ebr. 11,6.

Ca rugăciunea noastră să fie ascultată, trebuie să avem cugete curate. În Psalmul 66,18 citim: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul“. Păcatul ne poate despărți de Dumnezeu: „...nelegitiunile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să vă as-

culte“. Isa. 59,1-2. Dacă cuget rău de aproapele meu și nu caut să mă împac cu el și să-l iert, nu pot primi nici eu iertare de la Dumnezeu și ascultarea rugăciunii.

Cererea noastră prin rugăciune să fie după voia lui Dumnezeu. De multe ori cerem gîndindu-ne nu la voia Lui, ci la voia noastră care se afirmă cu încăpăținare. Dacă am vedea sfîrșitul de la început, n-am mai face unele cereri lui Dumnezeu, deoarece dacă ar fi ascultate n-ar fi spre binele nostru. Sfînta Scriptură spune: „Dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă“. 1 Ioan 5,14. Cum putem cunoaște însă voia Lui? Cel mai bine o cunoaștem după ce am primit ceea ce am cerut. „Căci orice ni se dă bun și orice dar desăvîrșit este de sus pogorîndu-se de la Tatăl ceresc“. Iac. 1,17. Iar dacă nu am primit ce am cerut, înseamnă că aceasta a fost voia Lui spre binele nostru.

Rugîndu-ne trebuie să ascultăm de Legea lui Dumnezeu. Noi trebuie să devenim plăcuți Lui și cererile noastre de asemenea trebuie să fie plăcute lui Dumnezeu. Ne putem face însă plăcuți, numai atunci cînd ne străduim să ascultăm de Legea Sa. Domnul Hristos a fost plăcut Tatălui pentru că și Lui „Îi plăcea să-I facă voia și Legea Sa era în fundul inimii Lui“. Ps. 40,7.8. În Prov. 28,9 citim: „Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o scîrbă“.

În rugăciunile noastre trebuie să fim recunoscători, să ne păstrăm umilința și să ne lăsăm conduși de Dumnezeu. Atunci cînd primim ceea ce am cerut, să nu ne mîndrim ca și cînd ar fi meritul nostru, ci să folosim cu umilință și respect față de bunul Dumnezeu, de la Care

primim toate. Domnul spunea prin Moise: „Vezi să nu zici în inima ta: Tăria mea și puterea mîinii mele mi-au cîștigat aceste bogății“. Deut. 8,17. Iar în 2 Cron. 30,8 citim: „...dați mîna Domnului“.

Credinciosul trebuie să asculte de Dumnezeu. Atunci și Dumnezeu îl va asculta pe el.

După cum am văzut, rugăciunea este necesară pentru sufletul nostru credincios. Efectele rugăciunii sînt simțite în viața noastră spirituală.

„Aceasta este taina puterii spirituale. Nici un alt mijloc al harului nu poate lua locul acesteia; ea păzește sănătatea sufletului. Rugăciunea aduce inima în legătură nemijlocită cu izvorul de viață și întărește vinele și mușchii experienței creștine. A neglija rugăciunea, sau a ne anagaja în rugăciuni sporadice, din cînd în cînd, la întimplare, ne expunem la pierderea sprijinului nostru în Dumnezeu“.

Pentru ce trebuie să ne rugăm? Multe sînt nevoile noastre pe care să le prezentăm Domnului pe această cale. Cel mai mult avem nevoie pentru iertarea și curățirea de păcate. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. 1 Ioan 1,9.

Să prezentăm în rugăciune nevoile noastre spirituale.

Pentru nevoile noastre spirituale să ne rugăm, ca să putem duce o viață cu adevărat evlavioasă și „să sfințim pe Hristos ca Domn în inimile noastre“.

Trebuie să ne rugăm pentru bolnavi, pentru credincioșii noștri suferinzi. „Rugăciunea făcută cu credință va mîntui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși, și dacă a făcut păcate îi vor fi iertate“. Iacob 5,15.

Apostolul Pavel ne dă îndemnul: „Faceți rugăciuni, cereri,

mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii... pentru cei ce sînt înălțați în dregătorii — conducătorii țării. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru". 1 Tim. 2,1-3.

Să ne rugăm pentru frații, prietenii noștri și pentru cei din familia noastră. Să putem spune și noi ca Iosua, pe venuri: „Eu și casa mea vom sluji Domnului". Iosua 24,15.

Fie ca Domnul să ia aminte la rugăciunile noastre și să fie duse „în cădelnița de aur împreună cu rugăciunile tuturor sfinților pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie". Apoc. 8,3.

M O I S E

(Continuare de la pag. 18)

Cultura sa făcea din Moise omul vrednic și potrivit a străluci la curtea celui mai de seamă regat al lumii de atunci, la curtea Egiptului, și să înalțe sceptrul puterii lui. Inteligența lui Moise, îl așază printre oamenii cei mai de seamă ai timpurilor, ca istoric, poet, filozof, conducător de oști și ca legiuitor.

Astfel drumul spre tronul Egiptului părea a fi deschis lui Moise, dar după legile Egiptului, toți aceia care primeau tronul Faraonilor, trebuiau să facă parte din preoția zeului soare Ra; și Moise, ca moștenitor prezumtiv, trebuia să fie introdus în misterele acestei religii. Însărcinarea aceasta revenea preoților. Însă toată străduința lor de a-l determina pe Moise a face parte din această preoție ce aducea adorare lui Ra, se izbi de

neclintita hotărîre a lui de a nu se închina decît lui Dumnezeu.

În mijlocul învățaților Egiptului Moise strălucise prin gîndirea lui așezată, și nimic nu-l reținuse de a-și însuși tot ceea ce știința egipteană îi putu oferi în școlile ce le urmă neobosit, zelos și regulat; la curtea lui Tutmes și Hatsepsut dăduse dovadă de deplin atașament de interesele și problemele ce tindeau spre binele și prosperarea țării, fiind prins și preocupat de ele; binele poporului egiptean îl călăuzea întru totul, însă singurul lucru pe care nu l-a putut face Moise pentru Egipt și Egiptenii pe care-i iubea, a fost acela de a se închina zeului soare Ra.

Cit de minunat s-a împletit în Moise religia sa curată, prinderea sa totală de Dumnezeu, cu strădania de a atinge cele mai înalte culmi ale științei vremii lui, cuprinzînd multiple domenii.

De cîtă mare învățătură este pentru noi credincioșii de azi exemplul viețuirii lui Moise, care, aprobată întru totul de Dumnezeu, i-a adus drept răsplătire bine meritată răpirea la cer, prezența lui împreună cu Ilie cu ocazia schimbării la față a Domnului Isus, stînd mărturie pentru aceasta.

PĂCATUL

vorbirii de rău

(Continuare de la pag. 12)

În loc de a îngădui geloziei sau bănuielilor rele să pună stăpînire pe inimile noastre, de ce să nu mergem mai direct la frații noștri și după ce în mod deschis, dar cu amabilitate

le-am prezentat lucrurile pe care le-am auzit și care sînt în detrimentul influenței și caracterului lor, să ne rugăm cu ei și pentru ei? Noi trebuie să cultivăm în caracterul nostru, spiritul iubirii, al umilinței și blîndeții ce a caracterizat pe Mîntuitorul nostru — o iubire ce nu gîndește la rău și care nu este ușor provocată.

Este adevărat, calomnia poate înnegri reputația cuiva, dar ea nu poate păta caracterul. Acesta este în mîna lui Dumnezeu. Atîta timp cît nu consimțim să păcătuim, nu există nimic care să ne determine a aduce vreo pată asupra sufletului nostru. Un credincios a cărui inimă își pune încrederea în Dumnezeu, rămîne același în ceasul celor mai dure roase încercări ca și atunci cînd toate îi merg bine, cînd lumina și grația lui Dumnezeu par a fi asupra lui. Cuvintele sale, motivele sale, pot fi judecate greșit, sau răstălmăcite, dar el nu va lua seama la aceasta, căci are ceva mai bun de făcut.

Pentru stăpînirea limbii noastre, pentru îndepărtarea păcatului vorbirii de rău din viața noastră, avem nevoie de răbdare, de multă răbdare, ba chiar de o îndelungată răbdare, cum și de alte daruri pentru ca răbdarea să-și facă în mod desăvîrșit lucrarea ei în formarea caracterului nostru. „Prin răbdarea voastră vă veți cîștiga sufletele voastre“.

„În adevăr, dacă nu greșește cineva în vorbire, este desăvîrșit. Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă“.

Cei intrați în corpul pastorilor

I. TACHICI

M inunate sînt darurile date de Domnul Hristos Bisericii sale. Printre aceste daruri binecuvîntate sînt și slujitorii Săi consacrați cum și slujbele lor sfinte.

Din timp în timp, avem fericele bucurii a căror amintiri rămîn neșterse din sufletele noastre.

O astfel de bucurie ne-a prilejuit hirotonisirea fratelui Ösz Arpad, în slujba de pastor al Cultului A.Z.S. În comunitatea Crasna a avut loc acest eveniment în ziua de 22 ianuarie 1972. Frații Delea Alexandru, Timiș Alexandru și Tachici Ioan au adus la îndeplinire, într-un cadru solemn, întărirea prin binecuvîntare a acestui nou pastor. Duhul lui Dumnezeu a fost prezent, și inimile noastre s-au smerit în fața Celui Atotputernic.

Din toată inima mulțumim Bunului Dumnezeu, care Se îngrijește de Biserica Sa și Mîntuitorului care scoate lucrători în via Sa. Mulțumim Domnului

„El a dat pe unii apostoli, pe alții evangheliști; pe alți păstori și învățători...” Efes, 4,11.

pentru iubitul nostru frate Ösz, care cu ocazia acestui măreț serviciu divin, s-a consacrat lui Dumnezeu.

Domnul să binecuvînteze asemenea hotăriri și viața slujitorilor Evangheliei care se consacră lui Dumnezeu într-o asemenea formă de slujire și concepție asupra lucrării sfinte la care au fost chemați.

Sabatul de la 29 aprilie a.c. a fost de asemenea un prilej de mare bucurie pentru frățietatea noastră din Tg. Jiu și împrejurimi, cînd fratele Radu Ștefan a fost consacrat lui Dumnezeu și lucrării de pastor în Biserica noastră.

Ne-am rugat pentru prezența lui Dumnezeu, și pentru solemnizarea acestui serviciu sfînt.

Frații Constantinescu Alexandru, Pălășan Aurel și Tachici Ioan, au participat la acest serviciu divin, aducînd la îndepli-

nire ceremonialul obișnuit în Biserica noastră, privind această lucrare sfîntă și importantă.

Inimile tuturor radiau de o deplină bucurie. Toți credincioșii laudau pe Dumnezeu, iar frații slujbași ai comunităților își exprimau bucuria că acum au și dinșii un pastor care să lucreze potrivit organizării Bisericii noastre în toate problemele vieții comunității.

În cadrul programului de după amiază fratele Radu Ștefan a vorbit adunării. Cuvintele sale au exprimat sentimentele sufletului său pline de simțul răspunderii în propovăduirea adevărilor Evangheliei.

Le dorim binecuvîntarea lui Dumnezeu în atingerea idealurilor de slujire pe care și le-au propus, precum și mult succes în munca lor spirituală.

Este datorია Bisericii noastre ca să sprijine pe acești noi slujitori privind-i „ca pe niște slujitori ai lui Hristos, și ca pe niște ispravnicî ai tainelor lui Dumnezeu“.

Curierul
ADVENTIST